

KYMI-YHTYMÄ

HENKILÖKUNNAN
JULKAISU

SISÄLTÖ:

Isännöitsijä Erik Palmgren 60-vuotias	1
Uusi silta otettu käyttöön	2
Loppiaispyhän työnjuhla	6
Eläkeläisten joulujuhlat	8
Pääkirjasto	10
Merkinannot nosturinkuljettajille	12
Tehtaalaiskoti V	14
Kuusankoskesta kauppala	17
40 vuotta palvellut	20
AK:n ansiomerkkejä	20
Merkkipäiviä	21

JUANTEHDAS

Ansiomerkkien jako	24
Vanhusten joulujuhla	24
Merkkipäiviä	24

HÖGFORSIN TEHDAS

Ansiomerkkejä	25
50 vuotta palvelleita	26
Merkkipäiviä	26
Högforsin Tehtaan Konepajakoulu	28

HALLAN TEHTAAT

25-vuotisansiomerkkejä	31
Merkkipäiviä	32

METSÄOSASTO

Uusia metsäteknikoita	33
Ansiomerkkejä metsämiehille	36
Toimituksen tuoilta	36

KANSIKUVA

Ekholmin silta kuvattuna Kuusaan puoleiselta rannalta. Liittyy kirjoitukseen "Uusi silta otettu käyttöön" ss. 2—5.

Vastaava toimittaja: Veikko Talvi.

Toimitussihteeri: A. Ylikangas.

Kirjapaino: Kouvolan Kirja- ja Kivipaino

Kirjoitusten ja kuvien lainaaminen ilman lupaa kielletty.

Isännöitsijä Erik Palmgren

60-vuotias

Isännöitsijä, dipl.ins. Erik Palmgren täyttää huhtikuun 11. päivänä 60 vuotta. Hän on syntynyt Helsingissä, tuli ylioppilaaksi Nya svenska läroverket'istä v. 1915 ja valmistui dipl.insinööriksi Teknillisen Korkeakoulun koneenrakennusosastolta v. 1921 merkinnällä "oivallisesti". Jo opiskeluaikanaan hän toimi assistenttina Teknillisessä Korkeakoulussa. Insinööriopintojen lisäksi hän on opiskellut matematiikkaa ja kansantaloutta. Ammattitietojaan hän on täydentänyt lukuisilla opintomatkoilla, jotka ovat ulottuneet aina Yhdysvaltoihin ja Kanadaan saakka.

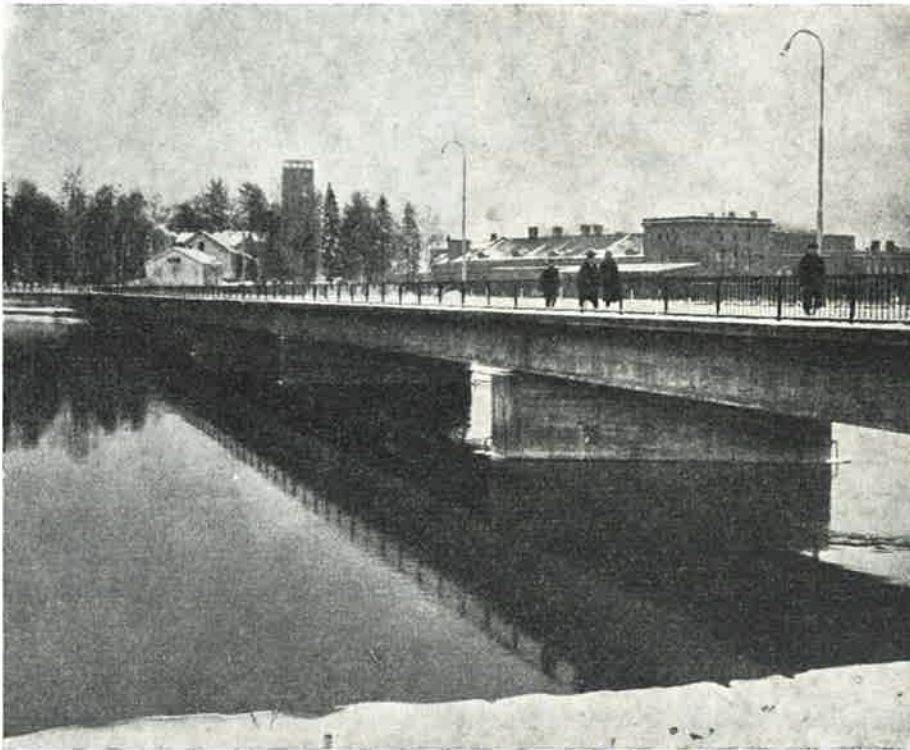
V. 1921 dipl.ins. Palmgren aloitti palveluksensa yhtiössämme toimien aluksi Voikkaalla ja sitten Kymintehtaalla, josta siirtyi v. 1924 takaisin Voikkaalle paperitehtaan ja puuhiomon teknillisen johtajan assistentiksi. V. 1930 hänet nimitettiin yhtiömme Englannissa sijaitsevien Star-tehtaiden isännöitsijäksi, missä tehtävässä hän toimi aina vuoteen 1942 saakka kuuluen vv. 1932—42 Star-yhtiön johtokuntaan. Palattuaan takaisin kotimaahan hän tuli Kymintehtaalle työvoimaosaston päälliköksi ja erikoistehtäviin. V. 1950 hänet nimitettiin Juantehtaan ja Werlan sekä Kissakosken tehtaitten isännöitsijäksi.

Varsinaisen työnsä ohella isännöitsijä Palmgrenille on uskottu harvinaisen suuressa määrin vastuunalaisia luottamustoimia. Jo Englannissa ollessaan hän joutui osallistumaan maan paperiteollisuuden johtaelimiin kuuluen vv. 1932—42 Englannin paperiteollisuuden työnantajaliiton johtokuntaan, vv. 1939—40 Englannin paperi-

tehtaitten yhdistyksen johtokuntaan ja toimien mainitun yhdistyksen Imitation Parchement-jaoston johtokunnan puheenjohtajana vv. 1938—42. Kotimaassa on hänen asiantuntemustaan ja tarmokkuuttaan käytetty hyväksi jatkosodan jälkeisenä aikana mitä lukuisimmissa vastuunalaisissa tehtävissä. Hän on toiminut työnantajain edustajana paperi- ja selluloosateollisuuden työehtosopimusneuvottelukunnassa v:sta 1944, Suomen Puunjalostusteollisuuden Työnantajaliiton paperi- ja puumassateollisuusosaston varapuheenjohtajana v:sta 1946, kuulunut Suomen Työnantajain Keskusliiton hallitukseen vv. 1946—56, Suomen Kartonkiyhdistyksen ja Suomen Puuhiomoyhdistyksen hallitukseen v:sta 1950, Suomen Teknillisten seurojen yhteistyövaltuuskuntaan v:sta 1949, Tekniska Föreningen i Finland'in hallitukseen v:sta 1946 toimien ensimmäisenä varapuheenjohtajana vv. 1953—55 ja puheenjohtajana v:sta 1956, Teollisuuden Työnjohto-opiston hallitukseen v:sta 1953 ja Tekniska läroverket'in säätiön hallintoneuvoston jäsenenä v:sta 1943 sekä varapuheenjohtajana v:sta 1948.

Isännöitsijä Palmgren on täten joutunut varsinaisen virkansa ohella antamaan huomattavan panoksen maamme teollisuuselämän hyväksi. Tähän hänellä on riittänyt voimia, mutta niinpä hänet tunnetaankin poikkeuksellisen tarmokkaana, täsmällisenä ja velvollisuudentuntoisena teollisuusmiehenä.

Lehtemme pyytää yhtyä kunnioittavimmin niihin onnentoivotuksiin, joita hän saa vastaanottaa merkkipäivänään.

*Ekholmin silta kuvattuna
entisen sahan rannasta.*

*Seuraavalla sivulla: Uusi
pääportti, joka sijaitsee
Ekholmintien varrella pää-
konttorin läheisyydessä.*

Uusi silta otettu käyttöön Suuria muutoksia Kymintehtaan liikenteessä

Tavallisesti tuotantolaitos on oma suljettu maailmansa. Sinne pääsevät vain asianomaiset ja siellä työskennellään kenenkään sivullisen häiritsemättä. Tuntuukin varsin luonnolliselta, että tehdaskuvaan kuuluu suoja-aita ja portti vartioineen. Asiallisin perustein tästä portista päästetään sisälle myös vieraita, mutta aiheetta heillä ei ole tehdasalueelle asiaa. Tällaiset rajoitukset eivät ole tarpeen yksistään asiaankuulumattomien uteliaiden takia, vaan samalla on muistettava, että koneita, laitteita ja varastoja on riittävin vartiotoimenpitein suojeltava. Jo yksistään ymmärtämättömyydestä saattaa aiheutua vahinkoa, saati sitten ilkeistä tai suunnitelmallisista anastamisen halusta. Liikkuminen tehdasalueella on lisäksi liikenneturvallisuuden kannalta monin verroin vaarallisempaa kuin tavallisilla kulkuväylillä, ja varsinkin olosuhteita tuntematon voi helposti joutua alttiiksi ikäville yllätyksille.

Tällainen järjestelmä vallitsee ylipäänsä kaikkialla teollisuuden maailmassa ja sitä pidetään täysin luonnollisena ja asiaankuuluvana. Meillä Kuusan-

kosken tehtailla on sen sijaan vuosikymmenien kuluessa totuttu paljon lievempiin rajoitusmääräyksiin. Tehdasalueiden aidat ja portit porttivahteineen ovat kyllä tuttuja täälläkin, mutta porteista ovat esteettä saaneet kulkea kaikki jalankulkijat ja pyöräilijät. Tästä on ollut seurauksena, että tehdasalueet ovat muodostuneet yleisiksi kulkuväyliksi, mistä on aiheutunut tehtaiden omalle liikenteelle paljon haittaa ja mikä on suuresti vaikeuttanut yleistä valvontaa ja järjestyksen ylläpitoa.

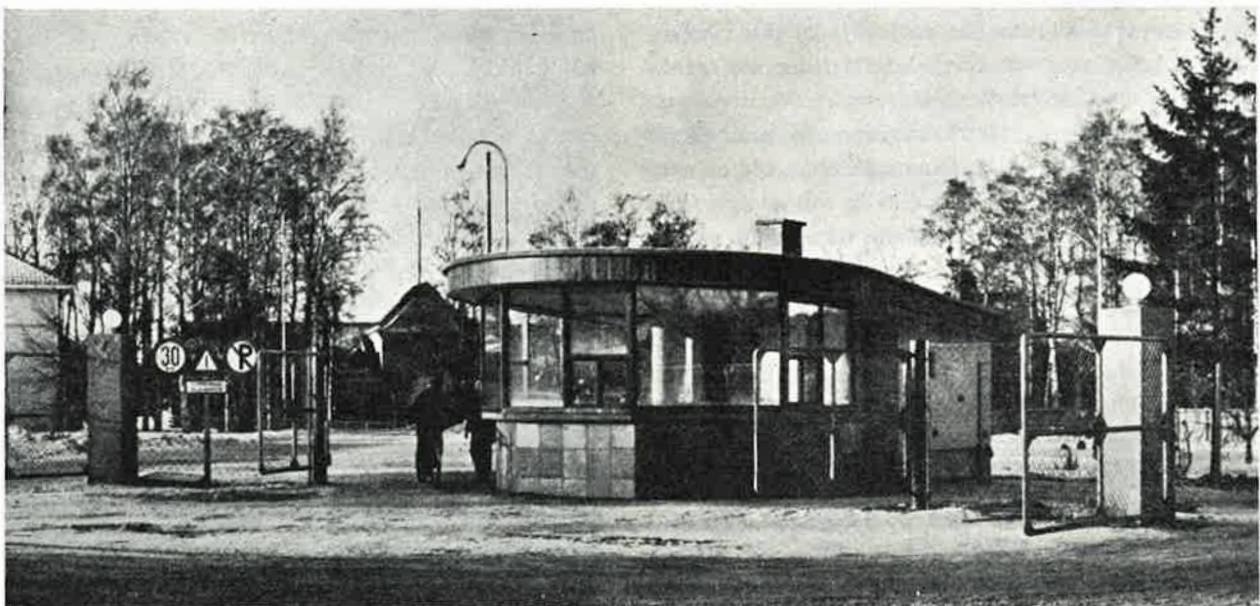
Syyt tällaiseen poikkeavaan käytäntöön ovat johtuneet paikallisista olosuhteista ja vuosikymmenien takaisista tottumuksista. Erityisen selvästi tämä on havaittavissa Kymintehtaalla. Kun tehdas aikanaan syntyi tänne syrjäseudulle, keskittyi tuotannollisen toiminnan ohella käytännöllisesti katsoen koko tehdasyhdyskunnan elämä tehtaan alueen sisäpuolelle tai aivan sen liepeille. Sitten paikakkunnan laajentuessa moni asia siirtyi pois tehtaan piiristä, mutta tottumus oli kuitenkin juurtunut syväälle, ja yleisessä tietoisuudessa tehdasalueella on tähän saakka säilynyt

eräänlainen julkisen paikan luonne. Tätä asiantilaa on ollut omiaan ylläpitämään ja vahvistamaan se, että tehdasalue teineen ja siltoineen on luonnostaan tarjonnut hyvän kulkuyhteyden Kymintehtaan ja Kuusankosken välillä. Kauan aikaa tehtaan silta oli paikkakunnan ainoa Kymijoen yli johtava silta, eikä Lauttarannan ja Kymintehtaan välillä liikennöinyt lossi kyennyt kilpailemaan sen kanssa muutoin kuin sellaisissa tapauksissa, joissa matkanteko lossin kautta muodostui huomattavasti lyhyemmäksi. Kun sitten vihdoin saatiin valtion rakennuttama Kuusankosken silta, peri se lähinnä lossiliikenteen ja tehtaan silta säilytti edelleen asemansa yleisenä liikenneväylänä. Täten Kymintehtaan tehdasalueen halki johtavat tiet ja tehtaan silta ovat tehtaan oman liikenteen ohella toimineet näihin saakka jalankulkijoiden ja polkupyöräilijöiden yleisinä liikenneväylinä. Voikkaalla kehitys on ollut samantapainen. Tehtaan sivua myöten kulkeva tie on muodostunut keskeiseksi kulkuväyläksi ja tehtaan silta on näytellyt liikenteessä tärkeätä osaa.

Nyttemmin tämä vanha, suuren liikkumisvapauden tarjonnut käytäntö Kymintehtaan puolella on vihdoin julistettu pannaan, ja tilalle on astunut kokonaan uusi järjestelmä. Kymintehtaan uuden liikennesuunnitelman ja sen toteuttamisen on tehnyt ennen kaikkea mahdolliseksi viime kesän ja syksyn kuluessa rakennettu Ekholmin silta, joka ylittää Kymijoen Sahanien ja johtokunnan huvilan kohdalla. Ekholmintie jatkuu entisen sahan tienristeyksen kohdalta uuden sillan yli ja yhtyy Ahlmanintiehen Mustanvuoren juurella Kymijoen jyrkällä rantaäyrällä. Tämä uusi kulkuväylä on parantanut liikenneolojamme

aivan ratkaisevalla tavalla ja tehnyt mahdolliseksi yleisen liikenteen siirtämisen pois tehdasalueelta. Kun uusi silta on luovutettu myös jalankulkijoiden ja polkupyöräilijäin yleiseen käyttöön samalla tavoin kuin tähän saakka oli tehtaan sillan laita, on uutta järjestelmää toteutettaessa otettu huomioon myös paikkakunnan yleiset liikenteelliset näkökohdat. Vanhaa käytäntöä ei siten ole väkivaltaisesti lopestettu, se on vain siirtynyt uusiin uomiin.

Yksistään uuden sillan rakentamisella ei ole kuitenkaan selvitty, vaan liikennejärjestelyjen uudistaminen on vaatinut paljon muita toimenpiteitä. Selluloosatehtaan portti, joka on sitkeästi yrittänyt jatkaa entisen klubin portin perinteitä ja toiminut tähän saakka jonkinlaisena pääporttina, on saanut luovuttaa tämän tehtävän uudelle, pääkonttorin läheisyyteen rakennetulle portille. Tämä uusi pääportti sijaitsee Ekholmintien varrella entisen vaunukorjamon kohdalla. Uudelta sillalta on portille matkaa n. 150 metriä, ja portin edustalla sijaitsevalta liikenneaukiolta haarautuvat tiet viiteen suuntaan: Ekholmin sillalle, Ahlmanintielle, Mustanvuorentielle, pääkonttoriin ja sosiaaliosastolle sekä varsinaiselle tehdasalueelle kohti Kymin paperitehtaan luona rautatien yli johtavaa maantiesiltaa. Kouvolaan päin, Mustanvuorentielle ja pääkonttoriin on paikalta esteetön pääsy. Sen sijaan uudelle sillalle ja tehdasalueelle päästään vain portin kautta. Uudelle sillalle päin mentäessä tai sieltä tultaessa pääsevät kaikki jalankulkijat ja pyöräilijät esteettä, mutta henkilöautoilla ja muilla kevyillä moottoriajoneuvoilla liikennöiviltä vaaditaan yhtiön henkilökortti tai yhtiön antama

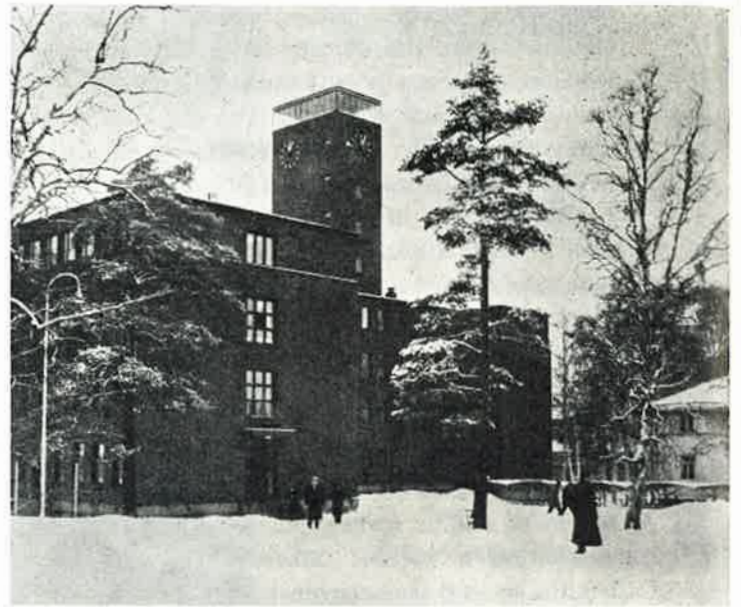

erikoislupa. Kuorma-autoilla ei ole tämän kautta ollenkaan asiaa, sillä uuden sillan kuormitus on laskettu kantamaan vain henkilö- ja pakettiauto-liikenteen. Yhtiön kuorma-autot ja muut raskaat ajoneuvot käyttävät siten edelleen tehtaan siltaa.

Yritettäessä tehtaalle menevästä portista sisälle määräykset tiukkenevat. Siitä on asiaa ainoastaan niillä, jotka työskentelevät tehtaissa tai tehdasalueella ja myös niillä, jotka virkatehtävissään joutuvat liikkumaan tehdasalueella. Mutta myös heidän kohdallaan sisään- ja ulospääsy edellyttää yhtiön antamaa henkilökorttia. Tämä on luonnollista, koska muutoin tarkkailu tulisi vaikeaksi. Koska kuitenkin varsinaisina töihinmenoaikoina ja työvuorojen päättyessä säännöllinen korttien tarkastaminen aiheuttaisi portilla ruuhkautumista, avataan portit työvuoron vaihtuessa 20 minuuttia vaille ja suljetaan neljänneksen yli, ja tänä aikana tarkastetaan kortit vain pistokokein. Päivätöihin saapuville portti on niin ikään avoinna 20 minuuttia ennen töiden alkamista, mutta töistä palatessa portti avataan vasta pillin puhaltaessa. Tämä pääsy määrättyinä aikoina ei edellytä kuitenkaan sitä, etteikö henkilökortti olisi aina pidettävä mukana ja näytettävä vaadittaessa. Korteista käy ilmi, mihin aikaan töihin mennään ja töistä päästään. Täten kortteja on useammanlaatuisia työajoista ja -vuoroista riippuen. Tehtaan alueella toimivien urakoitsijoiden työntekijöillä on omat tilapäiskorttinsa samoin kuin yhtiön vierailia.

Muilla porteilla noudatetaan samanlaista tarkkailua. Selluloosatehtaan portilta on liikenne jonkin verran hiljentynyt Ylätien lakattua olemasta läpikulkutienä, mutta vuorojen vaihtoaikoina samoin kuin pillin puhaltaessa on portilla jatkuvasti melkein ruuhkaa. Lisäksi yhtiön moottoriajoneuvot, varsinkin kuorma-autot, joutuvat käyttämään paljon juuri tätä porttia. Kun kaiken lisäksi portin kohdalla liikennöi leveäraiteisen rautatien moottoriveturi vaunujonoineen, on porttia käyttävien pidettävä silmänsä avoinna ja noudatettava tarkoin liikennesääntöjä. Liikennettä vaarantaa myös portin ulkopuolella kulkeva yleinen maantie, joka juuri portin kohdalla tekee lähes suoran kulman. Selluloosatehtaan portin vilkasta liikennettä tarkkailtaessa tulee pian vakuuttuneeksi, että jo yksistään liikenneturvallisuuden kannalta on ollut pakko supistaa Ylätien kautta tapahtuva kulku vain kaikkein välttämättömimpään.

Selluloosatehtaan portilta lähtevä Ylätie, joka ennen uuden järjestelmän voimaantuloa toimi yleisenä maantienä, on ollut liikenneturvallisuuden kannalta koko pituudeltaan erittäin vaarallinen. Tie kulkee selluloosatehtaan rakennusten keskitse ja edelleen

korjauspajan, höyrynjakokeskuksen, paloaseman, sähköverstaan ja paperitehtaan välittömässä tuntumassa. Toiselta puolen taasen tiellä tapahtuvaa liikennettä kuormittavat uusi moottorivälinekorjaamo, kuorimo liotusaltainen, höyrykeskus, päävarasto ja lukuisat muut varastot. Kun kaiken lisäksi uudisrakennustoiminta tapahtuu suurelta osalta tämän tien läheisyydessä, on se muodostunut koko tehdasalueen liikenteelliseksi elinhermoksi. Sen tähden on ollut välttämätöntä lopettaa sen käyttö yleisenä kulkutienä. Koska sitä työmatkoilla ja työtehtävissä joudutaan kuitenkin jatkuvasti käyttämään, on jalankulkijoita varten laadittu erikoisohjeet. Selluloosatehtaan portilta päävaraston kohdalle saakka on jalankulku-liikenne määrätty tapahtuvaksi vain selluloosatehtaan puoleista tien reunaa, johon on rakennettu jalkakäytäväkin. Päävaraston kohdalla on jalankulkijan ylimenopaikka ja siitä edelleen pääkonttorin tienristeykseen saakka saadaan kulkea tien kumpaakin reunaa molempiin suuntiin. Siitä lähtien sekä uudelle pääportille että tehtaan sillalle päin kääntyessä jalankulku-liikenne siirtyy jälleen vasemmalla puolella tapahtuvaksi, kunnes tehtaan sillalle tultaessa muuttuu sillan yläjuoksun puoleiselle reunalle, paitsi niiden kohdalla, jotka jatkavat matkaansa Kuusaan saareen.

Liikenteen rajoittaminen tehtaan sillalla on ollut yhtä välttämätön toimenpide kuin Ylätielläkin. Tätä siltaa pitkin liikennöivät leveä- ja kapearaiteiset junat, kuorma-autot, trukit, traktorit ja monet muut moottoriajoneuvot. Silta toimii sekä läpikulkupaikkana että Kuusaan saaren yhdistäjänä Kymintehtaan

puolelle. Sen tähden se on tuotannollista toimintaa ajatellen samanlainen elinhermo kuin Ylätiekin, ja siksi se on rauhoitettava ennen kaikkea tehtaiden omaan käyttöön. Kuitenkaan silta ei ole kokonaan suljettu polkupyöräilijöiltä ja jalankulkijoilta, sillä Kuusaan saarella työskentelevät samoin kuin ne, jotka Kymintehtaan puolella menevät työpaikkaansa Alatien puolelta, saavat Kuusaalta päin tullessaan sekä sinne palatessaan käyttää työmatkallaan voimalaitoksen porttia ja tehtaan siltaa. Tämäkin aiheuttaa melko paljon liikennettä, mutta se keskittyy sittenkin vain määrättyiksi työvuorojen vaihto- ja päivätyön alkamis- sekä lopettamisajoiksi. Muiden Kuusaan puolelta tehdasalueelle tulevien ja sieltä palaavien on käytettävä työmatkallaan pääporttia ja Ekholmin siltaa.

Hiljaisinta on vartiointin kannalta Aseman portilla, sillä portin kohdalla on esteetön kulku Mustanvuorentielle. Aita on nimittäin tällä kohtaa siirretty tien tehdasalueen puoleiselle reunalle. Vartiointi rajoittuu siihen liikenteeseen, joka suuntautuu portin kautta tehdasalueelle, lähinnä polttopuuvärasäiliöön. Samalla vartija estää luvattoman läpikulun rautatietä pitkin maantiesillan alitse.

Pääkonttorin ja sosiaaliosaston kohdalla on tehtaan aita muutettu kulkevaksi siten, että pääportin luota on kumpaankin rakennukseen esteetön pääsy. Sisäänkäynti pääkonttoriin tapahtuu nykyisin entisestä vahtimestarin ovesta. Tämä pääkonttorin kohdalla tapahtunut uusi järjestely lisää osaltaan uuden pääportin keskeistä asemaa. Kunhan pääkonttorissa asioimiseen tämän uuden järjestelmän puitteissa totutaan, tulevat varmaan kaikki vakuuttuneiksi sen

edullisuudesta. Tilava autojen parkkeerauspaikkakin pääportin läheisyydessä on omiaan luomaan hyvän järjestyksen tuntua.

Uusi liikennejärjestely astui voimaan tammikuun 8. päivänä. Se edelsi huolellisen valmistelun. Uudet tiet ja pääportti oli saatu valmiiksi ja tehdasalueen aidan muutostyöt suoritetuiksi. Henkilökortit ja ajolupakortit oli painettu ja jaettu, Tiedotuslehdessä annettu yksityiskohtaiset ohjeet sekä jalankulku-liikennettä esittävä kartta, tuotantokomiteoille, insinööreille, mestareille ja luottamusmiehillä pidetty selostustilaisuus ja monella muulla tavalla valmistauduttu siirtymään uuteen järjestelyyn. Porteille oli saatava riukskoja vartijoita, koska työ muuttui nopeutta ja jämyyttä vaativaksi nuoren miehen tehtäväksi. Sen tähden tarvittiin uusi vartijakaarti, joka oli koulutettava.

Kun sitten H-hetki koitti, sujuikin kaikki yllättävän hyvin. Tietenkin esiintyi myös hankaluuksia. Ihmisten on vaikeata poiketa tottumuksistaan. Toisaalta ilmeni tapauksia, joita ei ollut ennakkovalmisteluissa osattu ottaa huomioon, mutta pienet rikkeet eivät ole paljontakaan häirinneet edullista kokonaiskuvaa. Viikon harjoittelun jälkeen ovat happamatkin ilmeet alkaneet lieventyä, ja monet ovat alusta lähtien oivalta- neet tilanteen ja ystävällisesti ottaneet porttia lähes- tyessään henkilökortin esille ja näyttäneet kohte- liaasti sen vartijalle. Kunhan kokemusta saadaan lisää ja uusiin määräyksiin totutaan, olemme pian kaikki yksimielisiä siitä, että uusi liikennejärjestely oli välttämättömän tarpeen sanelema. Sen mukanaan tuomat vähäiset rajoitukset entiseen käytäntöön verrattuna painavat vaa'assa varsin vähän uuden järjestelmän mukanaan tuomiin etuihin nähden. Liikenneturvallisuus ja yleinen järjestys ovat näet seikkoja, joiden suhteen ei saa olla leväperäisiä. Ennen kaikkea tehdasalueella, tuotannollisen työn ja toiminnan piirissä, on hyvän järjestyksen ja liikenne- sääntöjen noudattamiseen oltava hyvät edellytykset. Silloin voidaan myös vaatia, että jokainen puolestaan tekee parhaansa.

Edellisellä sivulla: Käynti pääkonttoriin on muuttu- nut. Konttoriväki samoin kuin asiakkaat käyttävät nyt isomman sivuosan takapäädysssä olevaa ovea.

Vieressä: Tehdasalueen aita on muutettu siten, että Mustanvuorentie ja Mustavuori on jäänyt aidan ulkopuolelle.

LOPPIAISPYHÄN TYÖNJUHLA

Joulunpyhien vaiheilla vietetään yhtiössämme juhlia, joista on muodostunut arvokas perinne. Joulun alusviikolla kokoontuvat yhtiöläiset yhteisiin joulujuhliinsa ja joulun viimeisenä pyhänä loppiaisenä vietetään työnjuhlaa ansiomerkkien jakoineen. Tällä kertaa työnjuhlan vietto tapahtui Kuusankosken seuratalossa, joka oli koristettu valtakunnan lipuin, yhtiön tunnuksin, kukkasin ja kynttilöin. 25-vuotis-ansiomerkkien saajia — viime vuoden aikana 25 yhtiöläisvuotta saavuttaneita — oli tällä kertaa 48. Heistä oli Kymintehtaalta 30, Voikkaalta 16 ja Haukka-suolta sekä Kouvolan Kirja- ja Kivipainosta kummastakin yksi. Mainittakoon, että kuluneen vuoden aikana nousi puoli vuosisataa yhtiötä palvelleiden työnveteraanien määrä seitsemään. Kultamerkin olivat saaneet Taneli Laine, Jalmari Paulasalo ja Jalmari Ylinen Kymin paperitehtaalta, Herman Vuori ja Benjamin Stenroos Kymin talousosastolta, Anni Elo Voikan paperitehtaalta ja Mauno Aalto Voikan selluloosatehtaalta. Näin ollen on sekä kulta- että hopeamitalimiesten ja -naisten joukko jälleen ilahduttavassa määrin kasvanut.

Ansiomerkkien saajat oli kutsuttu juhlaan puolisoineen. Tilaisuudessa oli läsnä myös yhtiön johto, ansiomerkkien saajien osastopäälliköt sekä muita heidän esimiehiään.

Juhlan aloitti Kuusankosken Orkesteri maisteri Veikko Talven johdolla, minkä jälkeen yhtiön toimi-

tusjohtaja, vuorineuvos K. E. Ekholm piti 25-vuotisansiomerkkien saajille puheen. Hän korosti sitä, kuinka ihminen ja työ kuuluvat erottamattomasti yhteen. Työn avulla me emme luo ainoastaan aineellisia vaan myös henkisiä arvoja, jotka rikastuttavat elämäämme. Ajatelkaamme vain sitä tyydytystä, minkä jonkin ammatin tai työn oppiminen tuottaa meille, tietoisuutta siitä, että omalla sarallamme työskennellessämme olemme omalta osaltamme pitämässä yhteiskuntaa pystyssä ja viemässä sitä eteenpäin. Työ tuo tullessaan myös jotakin yhdistävää ja rakentavaa. Niinpä tuollainen työssä lujittunut yhteistunne saa eläkeläisten joulunjuhlan tuntumaan lämmittävältä perhejuhlalta ja näissä loppiaisjuhlissamme on myös tuollaista työnteon kasvattamaa yhteishenkeä. Puhuja lausui ilonsa sen johdosta, että meidän suuressa yhtiöläisperheessämme vallitsee luja yhteenkuuluvaisuus ja että työsuhteet muodostuvat pitkäaikaisiksi sekä vakaiksi. Yhtiö ei voisi kauankaan toimia menestyksellisesti, ellei sillä olisi ammattitaitoista ja velvollisuudentuntoista työväkeä. Toisin on laita silloin, kun yhtiötä palvellaan uskollisesti vuodesta toiseen ja suhteet sen mukaisesti vain lujittuvat. Tämä työntekijäin juurtuminen yhtiöön ja siteiden lujittuminen merkitsee varmaan myös yhtiöläiselle jotakin. Työn osaaminen ja tunnollinen suorittaminen tuottaa hänelle tyydytystä, samoin kuin vuosien varrella lisääntyvä varmuuden ja turvallisuuden

tunne. Puhuja esitti ansiomerkkien saajille yhtiön ja omasta puolestaan mitä parhaimmat kiitokset tähänastisesta palveluksesta yhtiössä ja toivoi, että hyvät ja luottamukselliset työsuhteet tulisivat jatkumaan ja entisestään lujittumaan. Lopuksi hän toivotti heille voimia ja terveyttä vastaisten yhtiöläisvuosien varalle.

Päätettyään puheensa vuorineuvos Ekholm suoritti yhdessä puolisonsa vuorineuvoksetar Clara Ekholmin kanssa ansiomerkkien jaon sosiaalipäällikkö Veikko Salanderin ja sosiaalitarkastaja Toini Iivanaisen avustaessa heitä tässä juhlallisessa toimituksessa. Merkkien jaon tultua suoritetuksi ja kunkin ryhmän saatua raikuvat onnitteluploodit lauloi Kuusankosken Mieslaulajat tarkastaja T. J. Stenvallin johdolla kotimaista kuorolauluohjelmistoa. Kahvitarjoilun aikana esiintyi Kuusankosken Orkesteri toistamiseen soittaen sikermän joululauluja. Lämminhenkinen työnjuhla päättyi yhteisesti laulettuun "Työ Suomen hyväks' uhratkaamme".

25-vuotisansiomerkin saivat seuraavat yhtiöläiset:

Niilo Grönvall, Brynolf Lavi, Lempi Elisabet Maaranen, Kerttu Elina Miettinen, Aili Monola, Iida Maria Relander, Aaro Sakari Salmi ja Kauko Edvin Unelius Kymin paperitehtaalta;

Veikko Taavi Perätalo Kymin puuhiomosta;

Vilho Väinö Liljeqvist Kymin sähköosastolta;

Sulo Veikko Autio ja Yrjö Pärssinen Kymin höyryosastolta;

Mauri Kaarlo Floman, Viljo Johansson, Unto Olavi Kujala ja Aarne Johannes Vihersalo Kymin korjauspajalta;

Eino Elias Haimi Kymin ulkotyöosastolta;

Onni Paavali Gröndahl, Pauli Armas Heino, Kaarlo Juutila, Eetu Leppä, Väinö Purho, Oiva Oliver Sahlberg ja Einar Valfrid Sihvola Kymin rakennusosastolta;

Gunnar Helmund Ruusunen asunto-osastolta;

Juho Emil Jääskeläinen ja Paavo Jalmari Vuorinen maatalousosastolta;

Hellin Sylvia Hentunen, Margit Helena Hiltunen ja Ragnhild Lovisa Lindberg pääkonttorista;

Martta Dahl, Valde Emil Göös, Juho Kaarlo Mäkinen ja Onni Vilho Ylén Voikan paperitehtaalta;

Sulo Olavi Salo Voikan selluloosatehtaalta;

Kauko Jalmari Kammela ja Veikko Johannes Vilen Voikan puuhiomosta;

Anna-Liisa Jansson ja Urho Gabriel Korhonen karbiditehtaalta;

Siro Verner Kälin Voikan rakennusosastolta;

Tauno Olavi Vilen Voikan korjauspajalta;

Urho Tobias Aalto ja Martin Pick Voikan sähköosastolta;

Aksel Ahola Voikan ulkotyöosastolta;

Eino Volmar Oksanen Voikan kuljetusosastolta;

Arvo Valter Mouhu Sammosta;

Helvi Massala Kouvolan Kirja- ja Kivipainosta;

Toivo Haimi Haukkasuon tehtailta.

Vuorineuvoksetar Clara Ekholm kiinnittää ansiomerkin Kymin paperitehtaan massaosaston etumiehen Kauko Uneliuksen rintapiileen.

ELÄKELÄISTEN KUUSANKOSKELLA

Ylhäällä näkymä joulujuhlalta Kuusankosken seuratalossa, jossa parhaillaan kuunnellaan sosiaalipäällikkö Veikko Salanderin tervehdyspuhetta.

Yllä pastori Tapio Haikarinen puhuu.

Perinteelliseksi muodostunutta tapaa noudattaen järjestettiin yhtiön toimesta viime joulunkin edellä pikkujoulujuhlia yhtiöltä eläkettä nauttiville henkilöille. Tällä kertaa pidettiin juhlat samana päivänä eli joulukuun 16:ntena sekä Voikkaalla että Kuusankoskella. Juhlapaikat, seuratalojen juhlasalit, oli jouluaiheisin koristeluin saatettu tunnelmalliseen asuun. Kutsuvieraat olivat tälläkin kertaa runsaslukuisesti tilaisuuksiin saapuneet, kuten oheellisista kuvistakin käy selville.

Voikkaalla klo 13 alkaneessa juhlassa soitti Kuusankosken Orkesteri maisteri Veikko Talven johdolla aluksi sikermän joululauluja, tervehdyspuheen piti isännöitsijä Curt Cedercreutz korostaen siinä erityisesti rauhan ja hyvän tahdon merkitystä niin yksityisten ihmisten kuin kansojenkin välisissä kanssakäymisissä, Voikan sekakuoro lauloi johtajaopettaja Paavo Laurikaisen johdolla, pastori E. J. Laurema puhui joulun sanomasta, yksinlaulua esitti rva Alli Lampila opettaja Laurikaisen säestämänä ja runon lausui rva Alli Joutjärvi. Ohjelman jälkiosastossa esiintyi mainittu kuoro uudelleen ja Voikan kansakoulun oppilaat esittivät tonttuleikin sekä näytelmän, edellisen opettaja Iit-Mari Ropposen luokka ja jälkimmäisen opettaja Sirkka Palmun luokka.

Kuusankoskella alkoi juhla klo 15 orkesterinsoitolla. Maisteri Veikko Salanderin toivotettua läsnäolijat tervetulleiksi esitti Kuusankosken Mieslaulajat dipl.ins. P. G. Michelssonin johdolla joululauluja ja pastori Tapio Haikarinen piti hartauspuheen, jossa hän vertasi toisiinsa ihmisten

JOULUJUHLAT JA VOIKKAALLA

sanan varaan perustuvaa vihan valtakuntaa ja Jeesuksen sanaan rakentuvaa rakkauden valtakuntaa. Muusta ohjelmasta huolehtivat lapset: Anna-Liisa Himanen ja Virpi Tammilehto sekä Marja-Liisa ja Varpu Liimatainen lauloivat ja ammattikoulun oppilaat esittivät tonttuleikin ja kuvaelman. Tonttuleikin oli ohjannut rva Elsa Liimatainen, näytelmän taas johtajatar Katri Mäkelä ja tekstiilitaiteilija Annikki Salmi.

Kummassakin paikassa laulettiin yhteisesti useita joululauluja. Yhtiön puolesta tarjottiin juhlavieraille kahvit herkullisine leivonnaisineen ja kullekin heistä ojennettiin poislähdettäessä joululehti. Tunnelma oli lämmin ja välitön, kuten aina.

Yläkuvasa Voikan sekakuoro laulamassa Voikan seuratalossa järjestetyssä juhlassa. Tervehdyspuheen siellä piti isännöitsijä Curt Cedercreutz (yllä) ja hartauspuheen pastori E. J. Laurema (vasemmalla).

Pääkirjasto

Kuva-aukeama: Pääkirjasto ja kirjaston henkilökunta uusissa valoisissa suojissa.

Vasemmalta lukien:

Kirjaston päällikkö, dipl.ins. Saima Wiklund työpöytänsä ääressä.

Isossa kirjastohuoneessa on kirjaston käyttäjiä varten oma lukunurkkauksensa.

Ekonomi Tor Salin vastaa kirjaston konttori-tehtävistä ja insinööri Eila Salonen huolehtii käännöstoista sekä kemian alaan kuuluvasta kirjallisuudesta.

Kirjaston kirjurineitokset Liisa Okka (vas.) ja Mirja Puntanen.

Tehtaitten valtakunnassa työskennellessämme joudumme alituisen toteamaan, kuinka teknillinen kehitys kulkee nopeasti eteenpäin. Ja vaikuttaa siltä kuin vauhti yhä vain kiihtyisi. Uudet tehokkaat koneet ja laitteet tunkeutuvat vanhojen tilalle tai jos vanhat säilyttävätkin uusien rinnalla paikkansa, joutuvat ne useasti perinpohjaisten uudistusten kohteeksi. Tuota teknillistä ilmapiiriä, joka tehdassaleissa ja koneitten ääressä on niin kouraantuntuvasti havaittavissa, ovat omiaan tehostamaan viime aikoina yhä suuremman jalansijan saanut automatisointi kaikenlaisine säätäjäineen ja mittareineen, samoin kuin laboratoriot, joiden tieteellinen asiantuntemus ja käytännöllinen tulosten tarkkailu ovat välttämättömiä tehtaitten tuotannolliselle toiminnalle.

Herää itsestään kysymys, miten kaiken tämän hallitseminen ja edelleen kehittäminen on mahdollista. Se ei olekaan helppo tehtävä. Perustietojen ja ammatillisen kokemuksen lisäksi tarvitaan pitkälle menevää erikoistumista ja herpautumatonta teknillisen kehityksen tarkkaamista. Ei koskaan voida tuudittautua sellaiseen uskoon, että nyt on huippu saavutettu ja kaikessa rauhassa voidaan ruveta nauttimaan työn hedelmistä. Tuollainen asennoituminen osoittautuisi ajan mittaan turmiolliseksi toiveajatteluksi. Asia on näet siten, että paraskin saavutus

on vain eräänlainen välietappi, josta on aikanaan jälleen rynnistettävä eteenpäin. Sen tähden teollisuuslaitoksessa on vallittava tuollainen valpas teknillinen asennoituminen, mikä tulee elähdyttää niin johtoa kuin työntekijöitäkin. Vain siten menetellen yrityksen elinvoimaisuus säilyy ja sen tuotteilla on jalansijaa markkinoilla.

Keinot tarpeellisten tietojen, taitojen ja kokemusten hankkimiseen ovat tietenkin monenlaiset kuten hyvin tiedämme. Tässä yhteydessä viittaamme kuitenkin vain erääseen tekijään, jonka avulla on mahdollisuus pysyä pinnalla teknillisen kehityksen nopeassa virrassa. Tarkoitamme yhä laajemmaksi paisuvaa teknillistä kirjallisuutta. Sen avulla pysytään kehityksen tuntumassa, saadaan tietää mitä tieteen ja tekniikan maailmassa tapahtuu.

Tällaisen tieteellisen ja teknillisen kirjallisuuden jatkuva seuraaminen on nykyoloissa tullut niin tärkeäksi, että se edellyttää järjestettyä kirjasto- toimintaa teollisuuslaitosten omassa piirissäänkin, kuten on esimerkiksi laita Kuusankosken tehtaillamme. Vuonna 1948 perustettiin päälaboratorion päällikön, dipl.ins. Gustav Klingstedtin aloitteesta ja yhteistoi- minnassa dipl.ins. Vappu Järvisen kanssa laboratorion yhteyteen kirjasto, joka sittemmin sai nimekseen pääkirjasto. Kirjaston syntyminen laboratorion yhtey-

teen oli varsin ymmärrettävää, koska juuri labora- torio tarvitsi runsaasti ammattikirjallisuutta. Siellä oli luonnollisesti kirjallisuutta jo ennestäänkin, samoin kuin pieniä käsikirjastoja myös muilla osas- toilla, mutta ne kaikki olivat saaneet alkunsa ilman keskitettyä kirjastotoimintaa. Järjestelmällinen kir- jallisuuden hankkiminen ja seuraaminen osoittautui kuitenkin niin tärkeäksi ja vaativaksi tehtäväksi, että oma kirjastolaitos oli sitä varten tarpeen.

Pääkirjasto huolehtii kirjojen ja aikakauslehtien tilaamisesta. Tilauksia suoritettaessa otetaan huo- mioon osastojen toivomukset ja huomattava osa kir- jallisuudesta säilytetäänkin yhä edelleen osastojen hallussa. Sen sijaan hakuteokset ja muu yleisluontoi- sempi kirjallisuus talletetaan pääkirjastoon. Sekä pääkirjastossa että osastoilla oleva kirjallisuus on merkitty pääkirjaston luetteloihin ja kortistoihin. Kaikki tilaus- ja lainaustoiminta tapahtuu pääkirjas- ton kautta.

Erittäin tärkeäksi työmuodoksi on tullut aikakaus- lehtien artikkeleiden seuraaminen. Valtavaksi paisu- neesta aikakauslehtien joukosta on etsittävä tarkoi- tuksenmukaisimmat, jotka tilataan ja jotka sitten kiertävät henkilöltä henkilölle määrätyn lukijakunnan keskuudessa. Tällä tavoin kukin pysyy tietoisena oman alansa viimeisistä saavutuksista ja keksinnöistä.

Merkinannot nosturinkuljettajille

Teollisuus-Tapaturman aloitteesta ryhdyttiin toista vuotta sitten suunnittelemaan yhdenmukaisten merkinantojen määräämistä nosturinkuljettajille. Teollisuus-Tapaturman suojeluteknillinen osasto laati eri teollisuuslaitoksista aikaisemmin hankittujen tietojen perusteella alustavan ehdotuksen kuvaluonnoksineen, minkä jälkeen siitä pyydettiin teollisuuslaitosten lausuntoa. Tähän hankkeeseen saatiin vakuutus-toimintaa mukaan laajemmaltikin, ja täten saatu aineisto käsitti tietoja huomattavasta osasta maamme teollisuuslaitoksia. Yleisenä havaintona todettiin, että tähän merkkien yleistämis- ja täsmentämishankkeeseen suhtauduttiin erittäin myönteisesti. Tämän selvittelyn pohjalla ja yhteisten neuvottelujen jälkeen osoitettiin syyskuussa 1956 lopullinen teollisuuslaitosten toivoma ja sanelema nosturinkuljettajalle annettavien käsimerkkien yhdenmukaistamishdotus sosiaaliministeriön nähtäväksi ja hyväksyttäväksi.

Sosiaaliministeriö ilmoitti 13. 11. 1956 tarkastaneensa ehdotetut merkinannot nosturinkuljettajalle ja hyväksyneensä ne maaliskuun 28. päivänä 1950 annetun työturvallisuuslain 17 §:n mukaan tarkoitetuiksi työhuoneisiin ja muihin sopiviin paikkoihin nähtäväksi asetettaviksi ohjeiksi.

Ministeriö on kuitenkin katsonut oikeaksi rajoittaa hyväksymisensä koskemaan teollisuuslaitosten siltanostureita, joiden käyttäjille käsimerkkiä antavien henkilöiden ei työolosuhteiden johdosta tarvitse

käyttää työssään käsiaineita. Mikäli hyväksytyjä ohjeita halutaan käyttää muissa työpaikoissa on, milloin havaitaan tarpeelliseksi, ohjeiden soveltuvuudesta kulloinkin kysymyksessä olevaan tarkoitukseen hankittava asianomaisen piirin ammattientarkastajan lausunto.

Ministeriö toteaa myös, ettei Teollisuus-Tapaturmalla ohjeita painattaessaan jaettaviksi työpaikoilla ole estettä painatuksen yhteydessä liittää niihin ministeriön puolesta suoritetusta tarkastuksesta ja hyväksymisestä mainintaa.

Näin ollen on Teollisuus-Tapaturman suojeluteknillinen osasto teollisuuslaitosten myötävaikutuksella saattanut tämän kysymyksen ratkaisuun, ja siten voidaan katsoa, että oheisessa piirroksessa esitetyt sosiaaliministeriön hyväksymät merkinannot nosturinkuljettajalle ovat koko maata käsittäviä.

Ohjekuvien painattaminen on parhaillaan menossa ja ne tullaan jakamaan asianomaisiin työkohteisiin lähiaikoina. Epäilemättä tämä toimenpide tulee lisäämään yhteisymmärrystä ja yhteistyötä nosturinkuljettajan ja työryhmän kesken sekä edistämään työturvallisuutta nostolaitteita käsiteltäessä. Merkkejä suunniteltaessa on pyritty siihen, että ne olisivat mahdollisimman havainnollisia ja yksinkertaisia, jottei sekaannusta ja väärinymmärryksiä pääsisi syntymään.

Kierrossa olleista artikkeleista rekisteröidään sellaiset, joita vastaisuudessa voidaan olettaa tarvittavan.

Pääkirjaston toiminta ei rajoitu kuitenkaan yksistään tavanomaiseen kirjastotyöhön, vaan tiedonhaku on eräs kirjaston tärkeimmistä työmuodoista. Tällöin tulevat lähinnä kysymykseen teknillisluontoiset asiat, mutta myös kaikenlaisia muita asioita kysellään henkilöitä ja osoitteita myöten. Hakuteosten, käsikirjojen, osoitekirjojen, henkilömatrikkeliin, sanakirjojen ja muiden vastaavien teosten avulla koetaan tällaisiin tiedusteluihin antaa mahdollisimman pian vastaukset.

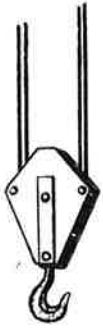
Pääkirjastossa pidetään kortistoa, jossa kirjat, aikakauslehdet, tärkeimmät artikkelit, esittelylehtiset ym. kirjallisuus on luetteloitu aiheittain. Tällä tavoin päästään nopeasti käsiksi jonkin erikoisalan kirjallisuuteen. Milloin asia ei selviä oman kortiston ja

kirjallisuuden avulla, käännyttään jonkin erikoistutkimuslaitoksen puoleen.

Kirjastossa joudutaan suorittamaan myös käännök-siä, kirjallisuuskatsauksia ja -tutkimuksia yhtiön kannalta kulloinkin ajankohtaisista kysymyksistä. Ulkopuolisten kirjastojen tärkeistä aikakauslehtiartikkeleista joudutaan toimittamaan fotokopioita tai mikrofilmejä sekä suorittamaan monenlaisia muita uudenaikaiselle kirjastolaitokselle kuuluvia tehtäviä.

Pääkirjasto toimi laboratorion välittömässä naapuruudessa viime joulukuuhun saakka, jolloin se pääsi muuttamaan uuteen huoneistoon pääkonttorin neljänteen kerrokseen. Tässä valoisassa ja tarkoitukseen sopivassa huoneistossa kirjastolla on entistä paremmat edellytykset suorittaa tärkeätä tehtäväänsä. Kirjasto on myös hallinnollisesti siirtynyt teknillisen osaston alaisuuteen.

Kirjoitukseemme liittyvät kuvat osoittavat, miltä pääkirjastossa nykyisin näyttää.

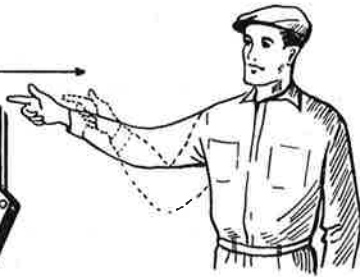
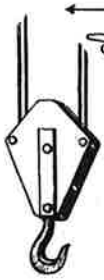
Ylös.

Nosto tai lasku seis.

Alas.

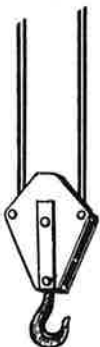
Aja.

Ajo seis.

Kaikki liikkeet seis.

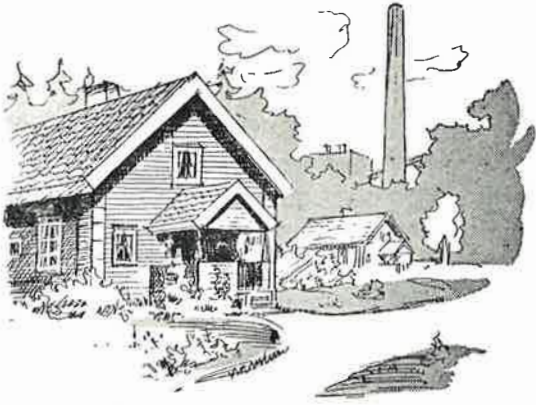
Valmiusmerkki ennen varovaista liikettä.
(Käyttö harkinnan varaan.)

Varovasti ylös.

Varovasti alas.

Tehtaalaiskoti

V

Leena ja Paavon eväskontti

Joulunpyhien jälkeen en ollut tavannut Leenaa moneen viikkoon ja minulla alkoi olla häntä jo ikävä. Eräänä päivänä päätinkin käydä häntä tervehtimässä. Tulin hieman sopimattomaan aikaan, sillä Paavo valmistautui parhaillaan lähtemään iltavuoroon ja Leena asetteli eväruokia hänen konttiinsa. Tilanne oli tuollainen perheen oma hetki, mutta hyvä tuttu kun olin talossa, niin iloisesti minut toivotettiin tervetulleeksi. Paavokin ennätti vaihtaa kanssani muutaman sanan. Sitten hän tarttui konttiinsa, tuohon tehtaalaisen uskolliseen seuralaiseen, huiskautti poikamaiseen tapaan kättään ja toivotti meille hauskaa iltopäivää. Leena puolestaan saatteli häntä kuistille saakka.

Itse asiassa oli hyväkin, että saavuin taloon juuri tuohon aikaan. Näin omin silmin, miten huolellisesti Leena evästi Paavonsa. Ja olin huomaavinani, että hän "evästi" hänet myös henkisesti. Hän toivoi Paavonsa lähtevän töihin reippaalla ja iloisella mielellä. Niin varmaan tapahtuikin, sillä huolehtivaisen Leenan valoisuus ja iloisuus ei voi olla tarttumatta toiseen, ja tietenkin hänen elämänkumppaninsa on Leenan naiselliselle vaikutusvoimalle kaikkein alttein. Ja sanonpa, että totta tosiaan on eri asia lähteä työhön tehtaaseen koneiden ääreen iloisessa mielenavireessä kuin äkäisenä ja murjottavana. Kun Paavo sitten työnsä lomassa levähtää ja avaa konttinsa sekä eväkäärönsä, on Leena mieluisalla tavalla muistuttamassa jälleen olemassaolostaan.

Kun Paavo oli lähtenyt ja Leena alkoi korjailla työpöydältä ruokia kaappiin, meni meidän keskustelumme itsestään tehtaalaisen ja nimenomaan vuorotyöläisen evästämisestä ja ylipäänsä tehtaalaiskodin ruokatalouteen. Siitä meille riittikin puheenaihetta koko iltopäiväksi.

Hyvät lukijat! Te tunnette Leenan jo siksi hyvin, ettei teitä hämmästyttä, vaikka hän nuoruudestaan huolimatta osaa sanoa tällaisesta tärkeästä asiasta yhtä ja toista muillekin opiksi ja esimerkiksi kelpaa-

vaa. Koska hän on pannut päämääräkseen olla hyvä perheenemäntä, kuvastuu tuo hänen asennoitumisensa niin hänen ajatuksissaan kuin toiminnsaankin.

Me olimme yhtä mieltä siitä, ettei tehtaalaiskodin ruokatalouden hoitaminen ole mikään helppo asia, joka voitaisiin noin vain hätäisesti sivuuttaa muiden askareiden lomassa. Päinvastoin se on perheenemännän tärkeimpiä tehtäviä, ja sen kunnolla hoitaminen edellyttää paitsi taloudellisuutta paljon väkänäköä ja monenlaisia tietoja sekä taitoja. Kun on kysymyksessä perhe, jonka "pää" käy vuorotöissä, muuttuu asia suorastaan ongelmaksi, jonka ratkaisemisessa perheenemäntä näyttää tärkeintä osaa. Hänen on osattava mukautua miehensä "sheemaan" ja saatava tuosta vuorotyön rytmistä huolimatta kotielämä tuntumaan mahdollisimman normaalilta. Hänen on opittava ymmärtämään, että miehen eväruoan tulisi vastata yhtä ateriaa. Eikä riitä yksistään se, että hän itse sen tajuaa, vaan usein on niin, että mies suhtautuu väheksyen koko evästouhuun ja pitää kahvipulloa sekä paria ranskanleipäviipaletta riittävävä eväruokana.

Leena oli pohtinut paljon tätä eväruokakysymystä, laatinut oman ohjelmansa ja saanut hyväluontoisen Paavonsakin taipumaan tahtoonsa. Tietysti jokaisessa tehtaalaisperheessä saattaa olla omat tapansa ja vivahteensa niin tässä ruoka-asiassa kuin kaikessa muussakin, mutta lienee paikallaan, että kerron miten Leena puolestaan hoiti tämän asian.

Aloitakaamme aamuvuorosta, joka on nykyisessä sheemassa ensimmäisenä. Se tietää perheessä aikaista ylösnousua. Paavo oli aluksi ehdottellut sellaista, että kyllä hän yksinkin selviytyisi lähtemään ja eväähän Leena voisi laittaa jo illalla valmiiksi. Mutta Leena ei ottanut tällaisia puheita kuuleviin korviinsaakaan. Kukas talossa ensin nousee ellei emäntä, oli hän vastannut ja niin myös tapahtui. Tietenkin se on sellainen varhainen ylösnousu, niin kuin maalais-talossa, jossa emäntä on tottunut avaamaan silmänsä

kukonlaulun aikaan. Mutta niin teki Leenakin ja pian tottumus muuttui toiseksi luonnoksi, joten ei se tuntunut vaikealtakaan.

Vaikeampi oli sen sijaan Paavon tottua kevyeseen aamuateriaan. Niin varhain ja silmänsä vasta auki saaneena ei Leenan kevyt aamiainen, jonka hän oli jo ennättänyt Paavolle valmistaa, tahtonut maittaa. Mutta Leena oli itse pintainen. Taisi Paavoan hieman maanitellakin. Eikä tämän auttanut muu kuin antaa perään. Hän söi urheasti niin kuin kuuliainen koulupoika ainakin muutaman lusikallisen puuroa ja sai sen päälle kupillisen kahvia. Puuro ei kylläkään ole mikään vakioruoka aamutuimaan. Sen tilalla saattaa olla velli tai jotakin muuta lämmintä ruokaa ja joskus tyydytään pelkkään voileipään ja maittoon. Joka tapauksessa Leena pitää huolen siitä, ettei Paavo lähde aamuvuoroonsa syömättä tai pelkän aamukahvin varassa.

Paavon syödessä varhaista aamiaistaan Leena laittaa hänelle eväät. Eväsruoat hän on suunnitellut, varustanut ja valmistanut ennakoita, mutta varsinainen evästäminen tapahtuu vasta aamulla. Tällä tavoin Paavon eväät säilyvät tuoreempina ja maukkaampina.

Ja mitä sitten tuo Leenan varustama eväskontti sisältää? Sen te, hyvät lukijat, olette varmaan halukkaat tietämään. Ja voin vakuuttaa, että teillä onkin syytä uteliaisuuteenne. Leenan eväsruoka ei nimittäin toistu kerrasta kertaan samanlaisena, vaan se sisältää paljon vaihtelua. Tietysti siihen kuuluu aina leipää, jonka hän laittaa valmiiksi voileiviksi. Leena on sitä mieltä, että leipä se on, joka miehen tiellä pitää ja sitä paremmin, kun se on kaiken lisäksi rehellistä rukiista. Olen aikaisemmin kertonut, että Leena ostaa ruisleivän tutulta maalaisemännältä lauontain torimatallaan. Tällainen maalaisleipä on maukasta, eikä siihen pitemmän päälle kyllästy. Vanhentuessaan se vain paranee. Tämä rukiinen leipä ei siis puutu koskaan Paavon eväskontista. Entä särpimen puoli, kysynette? Siinäpä se Leenan eväsruoan valmistuksen taito vasta tuleekin näkyviin. Tuttuja kotoisia ruokia ne ovat, mutta vaihtelua on vaikka millä mitalla.

Kala- ja liharuoat vuorottelevat ahkeraan. Onneksi Paavo on kaikkiruokainen, ja se seikka luonnollisesti helpottaa vaihtelun aikaansaamista. Kalaruoista tulevat kysymykseen varsinkin silakka kaikissa niissä valmistusmuodoissa kuin kotiolioissa on tapana: tuoreeltaan paistettuna, silakkapihvinä, etikkaan kastettuna, suutarinlohena ja monessa muussa muodossa. Taitava emäntähän saa silakan maistumaan melkein paremman kuin lohi ja silakassa on vielä se hyvä ominaisuus, ettei siihen koskaan kyllästy. Myös

muikku on sopivaa eväskalaa, samoin isompi kala niin paistettuna kuin keitettynä. Tällöin on vain emännän nähtävä se vaiva, että perkaa kalan valmiiksi, jotta sen syöminen käy vaivatta työpaikalla.

Liharuokat tarjoavat vielä enemmän vaihtelua. Leenan asteikko ulottuu paistetusta sianlihasta lihapulliin ja maalaistuntuiseen punsaan saakka. Liharuoka on ylipäänsä aina hänen valmistamaansa. Aniharvoin Paavon kontista löytyy sellaista tavanomaista eväsruokaa kuin makkaraa. Leena on nimittäin sitä mieltä, että makkaran syönnissä ne tilirahat nopeimmin hupenevat. Eikä hänen tarvitse makkaraan turvautuakaan, koska hän tietää, että hänen omat aikaansaannoksensa ovat vähintään yhtä hyviä. Juustoa on tietenkin usein mukana, ja väliin Paavo saattaa löytää eväitensä joukosta lihalientä ja piirakkaa, toisinaan taasen kananmunaa ja silliä paloitteluna hakkeluksen tapaiseksi. Mahdollisuuksien mukaan on eväitten joukossa vihanneksia ja hedelmiä. Palan painimena on Paavolla tavallisesti maitoa, kesällä taasen piimää tai kotitekoista kaljaa, ja on siellä kontissa ruokajuoman seuralaisena useasti myös mehupullo.

Kenties tämä pitkänpuoleinen eväsruokalista herättää lukijoissa sellaisen vaikutelman kuin Leena lähettäisi Paavon töihin kontti pullollaan evästä, mutta niinhän ei asian laita kumminkaan ole. Ruokaa on vain sen verran, että se vastaa yhtä miehistä ateriala. Ehkä ei aivan sitäkään, koska siitä puuttuu varsinainen lämmin ruoka. Sellaisen syömiseen ei Paavolla ole mahdollisuutta, koska hänen on työskenneltävä paperikoneen ääressä koko työvuoron ajan. Eväensäkin hän syö siinä työn lomassa paperi-

koneen toimintaa tarkkaillessaan. Monesti on syöminen keskeytettäväkin, kun kone alkaa oikutella.

Niin, Paavon kontissa ei ole ruokaa millään kukkuramitalla, mutta Leenan valmistaman eväsaterian kunniaksi on mainittava, että se tarjoaa alituista vaihtelua, on maukasta ja sisältää sellaisia ruokalajeja, että mikä tahansa ravintofysiologi sen hyväksyisi. Mutta tiedätkö, minusta Leena itsekkin on ainakin käytännön ravintofysiologi. Siltä minusta tuntui hänen viisaita puheitaan kuunnellessani. Hän puhui minulle varsinaisista ravintoaineista, hiilihydraateista, rasvasta ja valkuaisesta, kivennäisaineista ja vitamiineista. Sanoi, että kaikkia niitä tulee ravinnon sisältää. Sen tähden ei ruoan valmistaminen saakaan olla aivan summittaista, eikä asia ole sillä hyvä, että saa vatsansa täyteen. Päinvastoin yksipuolisella ruoalla voi pilata elimistönsä. Ruoan on oltava sellaista, että siitä saa ravinnontarpeensa, mutta samalla myös sellaista, että se pitää ihmisen terveenä ja vastustuskykyisenä. Ja koska hänen Paavonsa ateriointi poikkeaa vuorotyön takia normaalista, on hänellä sitäkin suurempi syy huolehtia Paavon ruoasta ja nimenomaan eväsruoasta.

Hyvät lukijat! Teitä taitanee vähän hymyilyttää nuoren Leenan oppineen makuinen puhe. Pidätte tätä nuorta kotirouvaamme kenties rikkiviisaana. Mutta minun mielestäni te ajattelette silloin hieman pahan-suovasti. Kyllä Leenalla on ollut mahdollisuuksia oppiakseen tuollaisia asioita. Olen aikaisemmin kerto-

nut hänen lapsuudestaan, nuoruudestaan ja anoppi-
lassa olostaan. Hän on kulkenut silmät ja korvat auki ja painanut matkan varrella mieleensä yhtä ja toista. Mutta hän ei ole katsonut näiden tietojen ja taitojen riittävän, vaan on päättänyt oppia perheenemännän ammattinsa — hänhän pitää sitä ammattina ja kaiken lisäksi tärkeänä — mahdollisimman hyvin. Hänelle tulee perheenemännille tarkoitettu aikakauslehti, ei sellainen, jossa on mannekiinien kuvia, juhlatanssiaiselostuksia, kaikenlaisia "tosikertomuksia" kannesta kanteen, vaan sellainen, jossa keskeisinä asioina ovat tavalliset kodin asiat. Tämän lehden hän tutkii huolellisesti, ja moneen kertaan luetuilta näyttävät ne muutamat samanhenkiset kirjat, jotka hän on hankkinut itselleen. Hän osaa käyttää hyväkseen myös kirjastoa. Ja kun hän joutuu olemaan paljon kotona, saa hän siepatuksi radiostakin monta hyvää neuvoa. Ilmankos hänen puheessaan on niin valistunut leima.

Mutta palaanpa vielä noihin eväsruookiin. Ilta- ja yövuoroon mennessään Paavo saa mukaansa samantlaiset eväät. Silloin on kontissa kahvipullokkin ja vehnästä, mutta ne ovat lisänä eivätkä suinkaan varsinaisen aterian korvikkeena. Sen sijaan aamu-
vuorossa ollessaan Paavo ei juo kahvia, vaan vasta klo 14 jälkeen töistä palatessaan.

Olen tässä kertonut, millaisin eväin Leena varustaa Paavonsa tämän lähtiessä paperia valmistamaan. Seuraavalla kerralla jatkan ja kerron, millä tavoin Leena huolehtii varsinaisista arkiaterioista.

Kauppalantalo juhvalaistuksessaan uuden vuoden yönä.

Kuusankoskesta kauppala

Vanha vuosi päättyi ja uusi alkoi Kuusankoskella tavallista juhlavammassa puitteissa. Kuusankoski lakkasi olemasta maalaiskunta ja kohosi kauppala-säätyyn. Tämän johdosta Kuusankoski joutui huomion kohteeksi niin paikallisesta kuin yleisestäkin näkökulmasta katsoen. Eikä julkisuuden valokeilaan joutuminen tuntunut millään tavoin haetulta, sillä 20.000 asukkaan Kuusankoskesta tuli heti kauppalaksi muuttuessaan maamme kolmanneksi suurin kauppala. Siten sen siirtyminen uuteen kuntamuotoon vaikuttaa jopa valtakunnallisiin tilastoihin, joiden yhtenä mielenkiintoisena tarkkailukohteena on kaupunki- ja kauppala-asutuksen kasvaminen maaseudun kustannuksella.

Kuusankosken tehdasseutu on tyypillinen uuden-aikaisen teollisuuden mukanaan tuoma ilmiö. Se on mitä havainnollisin esimerkki siitä, miten teollisuus synnyttää aivan uusia yhdyskuntia ja kasvattaa niistä elinkelpoisia asutuskeskuksia. Kun teollisuuslaitoksia alettiin rakentaa, ei voitu turvautua juuri mihinkään ennalta olevaan. Seudun vähäiset kylät olivat suurten pitäjien takamaita, ja käytännöllisesti katsoen teollisuuslaitosten rakentamisella oli uudisraivauksen luonne. Tämä merkitsi sitä, että samanaikaisesti kuin tehtaita alettiin rakentaa, piti kohdistaa huomio myös kaikkeen muuhun välttämättömään. Kirkonkylät ja

muut suuremmat asutuskeskukset sijaitsivat niin kaukana, ettei niiden tarjoamiin mahdollisuuksiin voitu mitään rakentaa. Oli tultava toimeen omin neuvoin. Oli lähdettävä kehittämään ruukkien ympärille syntyneiden yhdyskuntien elämää omatoimisuuden ja omavaraisuuden pohjalla. Tämä ei suinkaan ollut helppo tehtävä, mutta nykypäivän kukoistavaa Kuusankoskea katseltaessa tuntuu siltä kuin tässä työssä olisi onnistuttu. Varmaan eräänä ratkaisevana seikkana on pidettävä sitä, että täällä on koitettu kehittää tehdasyhdyskuntien elämää ja oloja rakentavassa hengessä. Monipuolinen sosiaalinen toiminta, joka on kohdistunut paitsi jokapäiväiseen elämään myös sivistystyöhön, on tästä vakuuttavana osoituksena. Niinpä ajan tullen oltiinkin Kuusankoskella kypsiä oman itsenäisen teollisuuspitäjän luomiselle, ja nyt on maalaiskunta kasvanut siihen mittaan, että se katsoo menestyksellisen kunnalliselämän hoitamisen vaativan kauppala-muotoa.

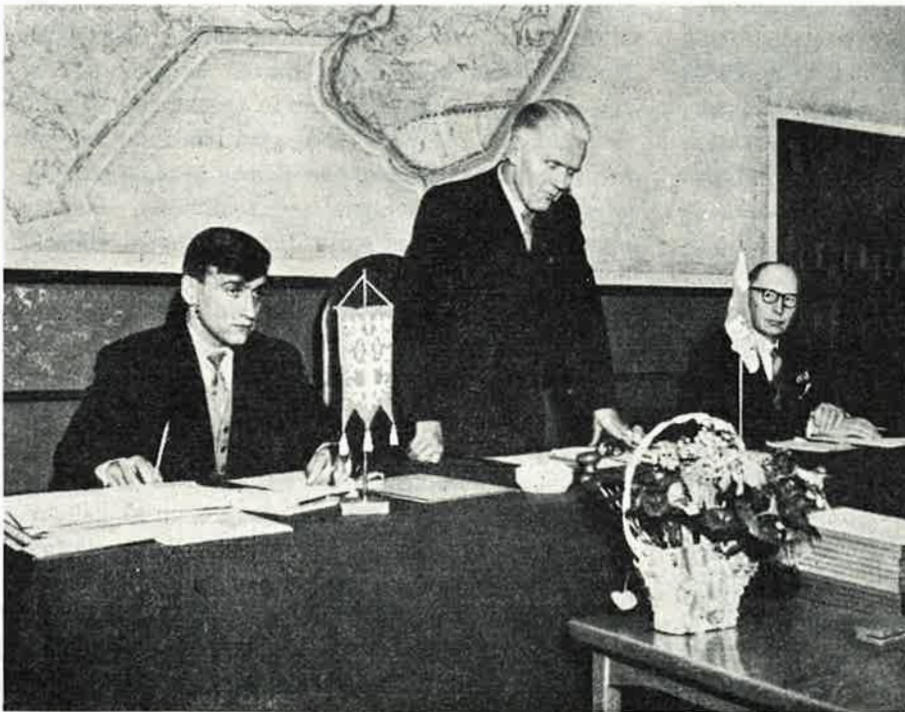
Kauppala-juhlallisuuksien kohokohdaksi muodostui kunnanvaltuuston juhlakokous joulukuun 28. päivänä. Valtuutettujen lisäksi oli kokouksessa läsnä edustava kutsuvierasjoukko. Kokouksessa tehdyt päätökset kuvastavat valveutunutta sosiaalista mieltä ja lämmintä kotiseutuhenkeä, mikä onkin ollut tunnusomaista kunnan asioiden hoidolle. Vanhainkodin

samoin Voikan lasten terveystalon suunnittelua varten myönnettiin määrärahat. Niin ikään päätti valtuusto myöntää määrärahan perusteilla olevan kotiseututalon museokokoelmien kartuttamiseksi ja järjestämiseksi sekä taideteosten hankkimiseksi kunnan julkisiin rakennuksiin. Kokouksen jälkeen pidetyillä

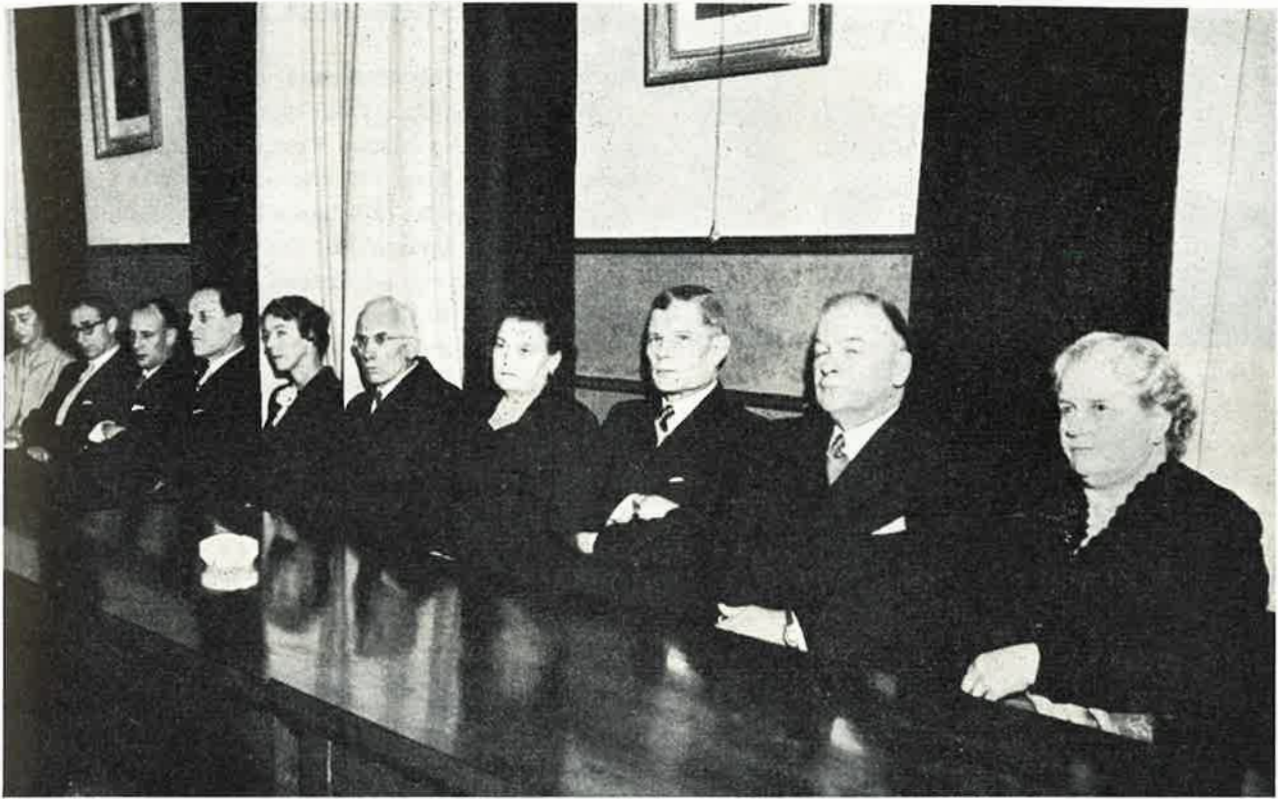
juhlapäivällisillä sai tuleva kauppala ottaa vastaan lukuisia onnentoivotuksia. Kymin Oy:n onnittelut esitti vuorineuvos K. E. Ekholm.

Kuusankoski-päivien ohjelmassa oli lisäksi kunnia-käynti kunnallisessa toiminnassa ansiotuneiden kunnanvaltuuston ensimmäisen puheenjohtajan Manu

Yllä: Kunnanvaltuuston juhlapöytäkokous menossa.

Vieressä: Kunnanvaltuuston puheenjohtaja, viivaaaja Lauri Lahtinen puhumassa kutsuvieraille ja valtuute-
tuille. Hänen oikealla puolellaan kauppalanjohtaja Jaakko Mikkonen ja vasemmalla kauppalansihteerit Eero Salmenoja.

Kontulan, isännöitsijä Alvar Brejlinin ja kunnallisneuvos Wainö Walkaman haudoilla, Kuusankoski-juhla, kotiseutu-juhla ja uuden vuoden vastaanotto-juhla kauppalantalon edustalla. Viimeksi mainitussa tilaisuudessa puhui Kymen läänin maaherra Artturi Ranta. Kotiseutuhengen ilmauksena on pidettävä

myös kotiseutu- ja museolautakunnan toimittaman Kuusankoski-kuvateoksen ilmestymistä. Kuusankoski-päivien aikana vieraili Kuusankoskella pääkaupungin ja maakunnan sanomalehtimiehiä sekä Yleisradion edustaja, jotka tutustuivat kunnallisiin laitoksiin ja Kuusankosken tehtaisiin.

Ylhäällä: Juhlakokouksen kutsuvieraita. Etualalla maaherra Artturi Ranta ja vuorineuvos K. E. Ekholm.

Vieressä: Juhlakokouksen ohjelmaan kuului myös Maalaiskuntien Liiton kunniamerkkien jako. Hallintoneuvos Reino Kuuskoski kiinnittämässä hopeista kunniamerkkiä sähköasentaja Juho Lanton rintapieleen.

40 vuotta palvellut

YLIMESTARI ALLE SUOMINEN

Kuusankosken paperitehtaalta tulee 7.4.57 olleeksi 40 vuotta yhtiömme palveluksessa. Hän on syntynyt 8.5.1892 Hämeen läänin Koskella. Käytyään siellä koulunsa hän meni 15-vuotiaana työhön Kosken Verkatehtaaseen. V. 1910 hän lähti Helsinkiin teknilliseen kouluun, josta v. 1912 päästyään tuli yhtiömme palvelukseen Kymin paperitehtaalle. Oltuaan harjoittelijana ja hankittuaan ammattikokemusta paperitehtaan eri ammateissa hänet nimitettiin v. 1917 vuoromestariksi. Syksyllä 1924 hän muutti Serlachius-yhtiön paperitehtaalle Mänttään, missä toimi ylimestarina 5 vuotta. V. 1929 hän palasi takaisin Kymi-yhtiön vanhemmaksi vuoromestariksi Kymin paperitehtaalle. Ylimestariksi Kuusankosken paperitehtaalle hänet nimitettiin v. 1935.

AK:n ansiomerkkejä

Kymintehtaan virkamiesklubilla 31.12.56 järjestetyssä tilaisuudessa suorittivat AK:n Pohjois-Kymenlaakson piirihohtaja, metsäneuvos Bj. Bützow ja yhtiömme kuljetusosaston päällikkö, dipl.ins. Olav Hixén AK:n ansiomerkkien jaon. Kullatun ansiomerkkin sai työnjohtaja Arvo Häkkinen ja hopeoitu ansiomerkki kiinnitettiin kuorma-autonkuljettajien Toivo Kosken, Kalevi Mattilan ja Kauko Lepän rintapieleen. Tilaisuus päättyi kahvinjuontiin. Kuvassamme ansiomerkkin saaneet edellä mainitussa järjestyksessä vasemmalta lukien.

Tähän mennessä on yhtiömme palveluksessa oleville

autonkuljettajille jaettu kaikkiaan 22 AK:n ansiomerkkiä, joista kullattuja on ollut 3 ja hopeoituja 19. Pyrkimyksenä on edelleenkin huomata ansiotuneita ja vastuuntuntoisia automiehiä esittämällä heille myönnettäväksi AK:n ansiomerkki. Sellaisen saajina tulevat kysymykseen vain automiesten valiot, ns. maantien herrasmiehet. Yleisiin vaatimuksiin kuuluu, että asianomainen on kokenut, taitava, ahkera, taloudellinen, vastuuntuntoinen, raitis, moottori- ja liikennelainsäädännön hyvin tunteva ja sitä noudattava sekä toisiin liikennöitsijöihin huomaavaisesti ja tarpeen tullen auttavaisesti suhtautuva kuljettaja.

Viktor Niilola.

Juho Liukkonen.

Veli Hylander.

MERKKIPÄIVIÄ

70-VUOTIAS

Hissimies Viktor Niilola, Kymin paperitehtaalta, 16. 3. 57. Hän on syntynyt Valkealassa ja tullut yhtiön palvelukseen 17. 4. 1907 Voikan puuhiomoon, mistä jo seuraavana vuonna siirtyi Voikan paperitehtaalle. Oltuaan sitten nelisen vuotta Kymin selluloosatehtaalla hän siirtyi 26. 3. 17 Kymin paperitehtaalle lastaajaksi. Nykyisessä toimessaan hän on ollut vuodesta 1945 lähtien.

60-VUOTIAITA

Lastaaja Juho Eemil Liukkonen, Kymin paperitehtaalta, 6. 2. 57. Hän on syntynyt Sysmässä. Yhtiön palvelukseen hän tuli 4. 8. 1922 ulkotyöosastolle, mistä v. 1926 siirtyi Kuusaan sahalle ja sieltä v. 1934 höyryosastolle. Työskenneltyään sen jälkeen useita vuosia Keltin voimalaitoksella ja klooritehtaalla hän tuli v. 1947 nykyiseen toimeensa Kymin paperitehtaalle.

Työnjohtaja Veli Hylander, Voikan rakennusosastolta, 5. 3. 57. Hän on syntynyt Iitissä ja tullut yhtiön palvelukseen v. 1910 Kymin ulkotyöosastolle työskennellen satulaseppänä, verhoilijana ja työnjohtajana vuoteen 1930, jolloin siirtyi nykyiseen toimeensa Voikan rakennusosastolle.

Työnjohtaja Eino Brynolf Honkanen, Kymin rakennusosastolta, 14. 3. 57. Hän on syntynyt Hollolassa. Käytyään 5 luokkaa Lahden yhteiskoulua ja suoritettuaan kirjanpito-opiston kurssin hän antautui valtion rautateiden palvelukseen työskennellen ensin vuosina 1916—18 Suomen asemalla Pietarissa ja sen jälkeen Lahden ja Kausalan asemilla. Siirryttyään sitten Itä-Hämeen Asioimistoimiston metsäosaston palvelukseen hänessä kypsyi ajatus ottaa puutavara-ala tulevaisuuden ammatikseen. Harjoiteltuaan Tornator-yhtiössä ja Lahden Saha Oy:ssä hän kävi Suomen Sahateollisuuskoulun. Päätettyään koulunkäyntinsä hän palveli eri sahalaitoksilla, mm. Honka-

lahden ja Lamposaaren sahoilla, Enso-Gutzeit Oy:n Norjan sahalla, Halla Ab:ssa ja Tietävälän sahalla. Oltuaan sen jälkeen laivaustyönjohtajana Cadenius & Grahnila Kotkassa hän tuli vuoden 1926 alussa Kuusankosken sahalle työskennellen siellä 25. 11. 56 saakka, jolloin siirtyi työnjohtajaksi Kymin rakennusosastolle. Hän on suorittanut v. 1922 sahanasettaja-kurssin Ammattienedistämislaitoksessa ja v. 1948—49 mestarikurssit Teollisuuden Työnjohto-opistossa sekä rakennustyönjohtajakurssin kirjeopistossa. Työnjohtaja Honkanen on ollut Suomen Puumiehet ry:n ja Pohjois-Kymenlaakson Teollisuusteknikot ry:n jäsenenä näiden järjestöjen perustamisesta lähtien. Hän on kuulunut Kuusankosken Mieslaulariin siitä saakka kun kuoro aloitti toimintansa.

Viilaaja Hugo Vilhelm Leipola, Kymin korjauspajalta, 22. 3. 57. Hän on syntynyt Iitissä. Työnsä yhtiössämme hän aloitti v. 1914 Kuusaan selluloosatehtaalla, missä työskenteli vuoteen 1930. Oltuaan sitten viilaajana Kuusaan ja Kymin korjauspajoilla hän siirtyi Kymin selluloosatehtaalle laitosmieheksi, jona oli yli 10 vuotta. Nykyisessä toimessaan Kymin korjauspajalla hän on ollut vuodesta 1946 lähtien.

Rotatiokoneenkäyttävä Artturi Lehtinen, Voikan paperitehtaalta, 2. 4. 57. Hän on syntynyt Iitissä. Yhtiön palvelukseen hän tuli 28. 9. 1919 Voikan paperitehtaalle, missä on palvellut yhtäjaksoisesti jo yli 37 vuotta.

50-VUOTIAITA

Ylimestari Niilo Nurminen, Voikan karbidi-tehtaalta, 27. 2. 57. Hän on syntynyt Valkealassa. Jo 15-vuotiaana hän tuli yhtiömme palvelukseen Kuusaan sahalle ja oli vuosina 1925—38 talousosastolla autonkuljettajana. Mm. hän oli ensimmäisen Voikan tehtaalle ostetun henkilöauton kuljettajana. Kyllästyttyään autohommaan hän päätti suorittaa teollisuuskoulun kurssin. Tässä tarkoituksessa hän siirtyi

Brynolf Honkanen.

Hugo Leipola.

Niilo Nurminen.

Otto Partanen.

v. 1938 paperitehtaalle saadakseen käytännöllistä kokemusta. Rauhattomista sotavuosista huolimatta hän sai päästötodistuksen Tampereen teknillisestä koulusta v. 1943. Hänen toimintansa mestarina alkoi varsinaisesti v. 1944 karbiditehtaalla lähdettyä käyntiin. Ylimestariksi karbiditehtaalle hänet nimitettiin 1. 1. 54. Hän on täydentänyt ammattitietojaan useilla erikoiskursseilla. Mestari Nurmisen vapaa-ajan harrastuksista mainittakoon palokunta- ja vapaaehtoinen maanpuolustustyö, mm. hän on kuulunut Voikan tehtaan palokuntaan yli 30 vuotta. Hän oli mukana molemmissa viime sodissa.

Työnjohtaja Otto Eemeli Partanen, Voikan maatalousosastolta, 28. 2. 57. Hän on syntynyt Kerimäellä, mistä jo nuorena muutti Heinjoelle. Siellä hän teki erilaisia maataloustöitä ja toimi myöhemmin kunnalliskodin tilanhoitajana. Oltuaan Karjalan luovutuksen jälkeen maataloustöissä eri puolilla Suomea hän tuli keväällä 1950 Voikkaalle Paavolan tilan hoitajaksi ja on tässä toimesta edelleenkin. Maataloustyö onkin aina ollut hänelle varsin läheinen. Erityisesti on sokerijuurikkaan viljely häntä kiinnostanut ja sitä hän Heinjoella ollessaan menestyksellä harjoitti.

Mokkamylläri Mauno Antti Jaakkola, Kymin paperitehtaalta, 3. 3. 57. Hän on syntynyt Iitissä. Yhtiömme palvelukseen hän tuli 4. 5. 1938 maanviljelysosastolle, mistä v. 1942 siirtyi Kymin paperitehtaalle. Oltuaan vuosina 1950—53 Kymin selluloosa-

tehtaalla jälkikuorijana hän tuli 6. 11. 53 takaisin Kymin paperitehtaalle työskennellen mokkamyllärinä.

Trukin apumies Jalmari Seppälä, Saksanahon lautatarhalta, 7. 3. 57. Hän on syntynyt Valkealassa. Yhtiömme palvelukseen hän tuli v. 1922 Kymin ulkotyöosastolle, mistä v. 1929 siirtyi Kymin raitiotieosastolle. Oltuaan sen jälkeen kaksi vuotta metsäosastolla ja vuoden verran sähköosastolla hän siirtyi v. 1937 Kuusaan sahalle ja toimi siellä erilaisissa sahan ja lautatarhan tehtävissä. Nykyisessä toimensaan hän on ollut siitä lähtien kun lautatarha siirrettiin Saksanaholle.

Höyrynjakoasemanhoitaja Kalle Vihtori Kantanen, Kymin höyryosastolta, 11. 3. 57. Hän on syntynyt Uudellakirkolla ja tullut yhtiön palvelukseen 3. 9. 1925 ulkotyöosastolle, mistä v. 1934 siirtyi hiilenkärääjäksi Kymin höyryosastolle. Nykyisessä toimensaan hän on ollut vuodesta 1936 lähtien.

Mestari Niilo August Jokinen 20. 3. 57. Hän on syntynyt Tampereella, mutta ollut Kuusankoskella jo vuodesta 1912 lähtien. Yhtiömme palvelukseen hän tuli v. 1924 toimien junailijana Kuusankosken—Voikan rautatiellä aina talvisotaan saakka. Sodan päätyttyä hänet nimitettiin Kymin ulkotyö- ja rautatieosastojen mestariksi, jona hän on edelleenkin. Vuodesta 1951 lähtien hän on hoitanut myös kuljetusosaston toimistopäällikön tehtäviä. Kymintehtaan tehdasalueen vartiointin uudelleen järjestelyn yhteydessä hänet nimitettiin tehdasalueen vartiopäälliköksi,

Jalmari Seppälä.

Kalle Kantanen.

Niilo Jokinen.

Eino Pekkola.

Uno Seppälä.

Urho Siiteri.

Aatto Nikula.

Mauno Lupunen.

jota tehtävää hän hoitaa varsinaisen toimensa ohella. Mestari Jokisen vapaa-ajan harrastuksista on palokuntatyö ollut etutilalla. Hän on kuulunut Kymintehtaan—Kuusankosken VPK:hon yhtiömme palvelukseen tulostaan lähtien ja ollut vuodesta 1939 alkaen joukkueenjohtajana. Lisäksi hän on hoitanut palokunnan sihteerin ja rahastonhoitajan tehtäviä useana vuotena. Hän on suorittanut Palopäällystökoulun D-kurssin. Hänen muista vapaa-ajan harrastuksistaan mainittakoon postimerkkeily. Nuorempana hän osallistui Kuusankosken Urheiluseuran toimintaan, aluksi aktiiviurheilijana ja myöhemmin toimihenkilönä. Myös vapaaehtoinen maanpuolustustyö on hänelle ollut läheinen. V. 1924 hän liittyi Kymintehtaitten suojeluskuntaan ja kuului siihen sk-järjestön lakkauttamiseen saakka. Molemmissa viime sodissa hän oli mukana komppanian vääpelinä ja ylennettiin sodan päättyessä vänrikiksi. Hän on aktiivisesti ottanut osaa Kuusankosken Reserviupseerikerhon toimintaan.

Apumies Eino Rikhard Pekola, Kymin rakennusosastolta, 21. 3. 57. Hän on syntynyt Elimäellä. Oltuaan aluksi metsätoissa hän tuli yhtiömme palvelukseen v. 1927 Kymin rakennusosastolle. Sen jälkeen hän on työskennellyt mm. Keltin voimalaitoksella, Kymin ulkotyöosastolla, Kuusankosken voimalaitoksella ja klooritehtaalla sekä vuodesta 1948 lähtien jälleen Kymin rakennusosastolla. Hän on ollut myös yksityisten urakoitsijoiden palveluksessa.

Hylkypaperinjauhaja Elo Johannes Mäki, Kymin paperitehtaalta, 21. 3. 57. Hän on syntynyt Ruovedellä. Yhtiömme palvelukseen hän tuli 30. 12. 1947 Voikan selluloosatehtaalle kiisu-uunimieheksi ja siirtyi nykyiseen toimeensa 17. 5. 54.

Vartiomies Uno Seppälä, ulkotyöosastolta, 23. 3. 57. Hän on syntynyt Iitissä. Oltuaan aluksi työssä A. Ahlström Oy:n Strömforsin tehtaan metsäosastolla hän tuli 1. 11. 1942 yhtiömme palvelukseen maatyömieheksi Eerolan kartanoon. Toimittuaan sittemmin etumiehenä hän siirtyi 20. 2. 55 talousosastolle portinvartijaksi ja ulkotyöosaston kirjoissa hän on ollut kuluvan vuoden tammikuusta lähtien.

Lämmittäjä Urho Siiteri, Kymin talousosastolta, 24. 3. 57. Hän on syntynyt Kangasniemellä. 13-vuotiaana hän meni leipurin oppiin Mikkeliin ja suoritti kisällinäytteensä 16-vuotiaana. Kuusankoskelle v. 1928

muutettuaan hän työskenteli ensin leipurina yksityisissä leipurinliikkeissä ja oli sittemmin lyhyitä aikoja työssä yhtiömme ulkotyö- ja rakennusosastoilla. Yhtäjaksoisesti hän on ollut yhtiön palveluksessa 7. 11. 41 lähtien, jolloin hän tuli hollanterin apumieheksi Kuusaan paperitehtaalle. Sieltä hän siirtyi 1. 4. 47 varastomieheksi Kymin varastolle ja nykyisessä toimeensa hän on ollut 1. 5. 50 lähtien.

Voiteliija Kaarlo Salminen, Voikan paperitehtaalta, 27. 3. 57. Hän on syntynyt Valkealassa ja tullut yhtiön palvelukseen ensimmäisen kerran 7. 10. 1924 Voikan rakennusosastolle, mistä 12. 5. 30 siirtyi paperitehtaalle ja sieltä v. 1933 Voikan puuhiomolle. Takaisin paperitehtaalle hän palasi 5. 4. 48 ja on siitä lähtien yhtäjaksoisesti paperitehtaalla työskennellyt.

Koneenhoitaja Aatto Kalervo Nikula, Kymin paperitehtaalta, 9. 4. 57. Hän on syntynyt Iitissä. Yhtiömme palvelukseen hän tuli 8. 5. 1922 prässi-pojaksi Kymin paperitehtaalle. Käytyään läpi kaikki asteet paperikoneella hänet nimitettiin 16. 2. 47 koneenhoitajaksi. Nikula on Kuusankosken Orkesterin perustajajäsen ja on koko ajan innokkaasti ollut mukana orkesterin toiminnassa soittaen selloa. Hän on aikaisemmin pitkän aikaa hoitanut orkesterin rahastonhoitajan tehtäviä.

Paalaja Mauno Ilmari Lupunen, Kymin selluloosatehtaalta, 13. 4. 57. Hän on syntynyt Iitissä. Yhtiömme palvelukseen hän tuli 3. 5. 1923 prässi-pojaksi Kymin paperitehtaalle, missä työskenteli kolme vuotta. 15. 6. 27—17. 12. 28 välisenä aikana hän oli työssä ulkotyöosastolla ja sen jälkeen jonkin aikaa Kymin sähköosastolla. V. 1930 hän erosi yhtiömme palveluksesta, mutta palasi v. 1946 takaisin ja on siitä lähtien ollut nykyisessä toimeensa.

LEHTEMME SEURAAVA NUMERO

ilmestyy kahden kuukauden kuluttua eli huhtikuun 20. päivänä. Siihen tarkoitetut kirjoitukset ja kuvat pyydetään lähettämään toimitukselle maaliskuun 15. päivään mennessä.

Ansiomerkkien jako

Perinteelliseen tapaan jaettiin loppiaispäivänä yhtiön ansiomerkit ja kunniakirjat 25 vuotta palveluksessa olleille. Merkkienjaon suoritti isännöitsijä T. Timgren rouva Mirjam Timgrenin avustamana. Ansiomerkkin saivat tällä kertaa kirjuri Saimi Korhonen, ekonomi Rolf Chydenius, sahuri Pentti

Huttunen, sylinterimies Toimi Pirinen, rullakoneenhoitaja Simo Rissanen ja hioja Veikko Takkinen. Kahvinjuonnin aikana ekonomi Chydenius kiitti merkkiensaajien puolesta yhtiön johtoa. Kuvassa vasemmalta lukien ansiomerkkien saajat Chydenius, Huttunen, Pirinen, Rissanen ja Takkinen.

Vanhusten joulujuhla

pidettiin 16. 12. tehtaan seuratalossa. Kun juhlavieraat olivat asettuneet kynttilöiden valaisemien pöytien ääreen, aloitti soittokunta O. Salinin johdolla ohjelman suoritukseen. Sosiaalipäällikkö U. Rantamon lausuttua läsnäolijat tervetulleiksi esiintyi vahvistettu mieskvartetti opettaja T. Korhosen johdolla. Tämän jälkeen veisattiin kaksi säkeistöä jouluvirrestä ja sitten piti lääninrovasti E. Pulkkinen hartauspuheen, jonka päätyttyä seisaalleen nousten laulettiin viimeinen säkeistö samasta virrestä. Nyt olikin jo joulupuuron vuoro, jota syötäessä soittokunta kaiutteli säveleitään. Ohjelmansuoritusta jälleen jatkettaessa nähtiin lastentarhan lasten mieltä herkistäneet kuvaelmat ja leikit, joita rva Ulla Hirvonen johti. Juankosken sekakuoron laulettua opettaja T. Korhosen johdolla ensin yksin muutamia lauluja seurasi kuoron ja soittokunnan yhteisesti esittämä joululaulusikermä, johon myös lastentarhalaisten kuoro yhtyi. Kahvinjuonnin aikana kertoivat muutamat vanhukset magnetofoninauhalle entisaikojen joulunvietto-tavoista, joista sitten saatiin yhteisesti kovaäänisen välityksellä kuulla. Kun joulupukki oli vierailut tilaisuudessa ja jakanut lahjansa, päättyi juhla soittokunnan esittämään loppumarssiin, minkä jälkeen vanhukset yhtiön autoilla kyydittiin koteihinsa.

Merkkipäiviä

Hannes Holopainen.

50-VUOTIAITA

Sekatyömies Hannes Holopainen 17. 3. 57. Hän on syntynyt Juankoskella ja tullut yhtiön palvelukseen v. 1922 tehtaan halkotarhalle. 32-vuotisen palveluksessaolonsa aikana hän on ehtinyt olla työssä useilla eri osastoilla, pääasiassa kuitenkin puuhiossa ja kartonkitehtaalla. Hän on saanut yhtiön 25-vuotisansiomerkin.

Konttoristi Linda Lipponen 6. 4. 57. Hän on syntynyt Helsingissä ja tullut Juantehtaan palvelukseen v. 1923. Koko 33-vuotisen palveluskautensa hän on työskennellyt konttorissa ja on saanut yhtiön 25-vuotisansiomerkin.

STRÖMSDAL

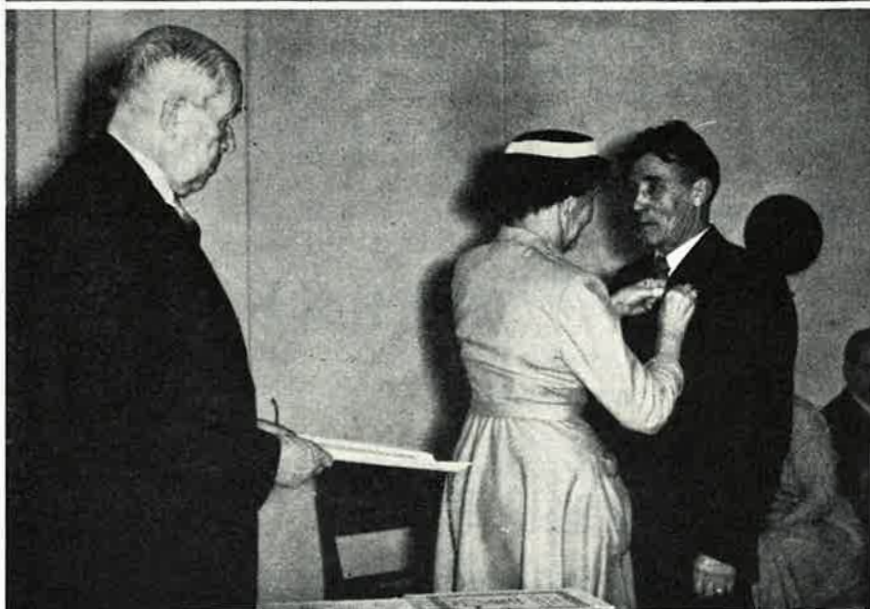

JUANTEHDAS

Merkin saaneet vasemmalta lukien: eturivissä Martti Alén, Kalle Saarinen, Anna Nyholm, Onni Kontola ja Lauri Åberg; keskirivissä Tauno Nurmi, Vilho Enqvist, Vilho Vikström, Väinö Lehto, Ville Lehtonen ja Edvin Lingman; takarivissä Mauno Koskinen, Toivo Koijärvi, Jalmari Lehtovaara ja Veikko Syrjänen.

ANSIO- MERKKEJÄ

Vuorineuvoksetar Karin Arppe kiinnittää ansiomerkin puhdistamon työntekijän Martti Alénin rintaan.

Högforsin tehtaan seuratalossa oli 16.1.57 juhlatilaisuus, jossa jaettiin ansiomerkit kunniakirjoineen niille henkilöille, jotka viime vuoden aikana tulivat olleeksi 25 vuotta tehtaan palveluksessa. Tilaisuuteen oli mitalinsaajat kutsuttu puolisoineen. Läsnä oli myös heidän esimiehiään.

Vuorineuvos G. Arppe kiitti mitalinsaajia heidän suorittamastaan työstä ja kosketteli sitten puheessaan niitä uudistuksia ja parannuksia, joita tehdas on tehnyt työntekijöitensä hyväksi. Uudet työmenetelmät ja parannetut sosiaaliset olosuhteet auttavat

työntekijöitä heidän työssään. Tämän jälkeen vuorineuvos Arppe jakoi ansiomerkit 18:lle työntekijälle. Merkit kiinnitti heidän rintapieleensä vuorineuvoksetar Karin Arppe. Tällä kertaa saivat ansiomerkin seuraavat henkilöt: puhdistaja Martti Alén, mallipuuseppä Vilho Enqvist, kattilankasaaja Toivo Koijärvi, tarkastaja Onni Kontola, hioja Mauno Koskinen, emalinpolttaja Väinö Lehto, kirvesmies Jalmari Lehtonen, hitsaaja Ville Lehtonen, hitsaaja Risto Lindfors, työnjohtaja Viktor Lingman, hitsaaja Tauno Nurmi, emalityöntekijä Anna Nyholm, siivooja Elisabet Saarinen, lämmittäjä Kalle Sainio, teknikko Hugo Strang, lähettäjä Veikko Syrjänen, työnjohtaja Vilho Vikström ja työnjohtaja Lauri Åberg.

Ansiomerkkien jakotilaisuus päättyi kahvitarjoiluun, jonka aikana muisteltiin menneitä.

**HÖGFORSIN
TEHDAS**

50 vuotta palvelleita

YÖVARTIJA KAARLO NURMI

tulee 4. 4. 57 olleeksi 50 vuotta yhtiön palveluksessa. Hän on syntynyt 25. 8. 1890 Pyhäjärvellä. 4. 4. 1907 hän tuli kaavaajaksi valimoon ja oli tässä työssä vuoteen 1948 asti. Tällöin hän siirtyi yövahdiksi toimien kuitenkin myös päivisin porttivahtien vuorotajana.

LÄMMITTÄJÄ AUGUST SALONEN

tulee 1. 4. 57 olleeksi 50 vuotta yhtiön palveluksessa. Hän on syntynyt 22. 9. 1886 Pyhäjärvellä. Jo 13—14-vuotiaana hän oli tehtaalla työssä tiilenkantajana ja tuli 1. 11. 07 vakinaisesti kaavaustyöhön valimoon, missä työskenteli 41 vuotta. Lämmittäjäksi emalilaitokselle hän siirtyi 1. 8. 48.

MERKKIPÄIVIÄ

70-VUOTIAS

Valimotyöntekijä Oskar Selim Niemi valimosta 23. 3. 57. Hän on syntynyt Vihdissä. Työhön tehtaalle hän tuli 14. 7. 23 valajaksi ja työskentelee nykyisin valukehysien kuljettajana.

60-VUOTIAITA

Valimotyöntekijä Rudolf Henell valimosta 6. 3. 57. Hän on syntynyt Pusulassa. Tehtaan työhön hän tuli 5. 10. 26 ja on työskennellyt etupäässä valimossa. Nykyisin hän toimii keernanpoistajana.

Ostopäällikkö Onni Mikael Nordberg 19. 4. 57. Hän on syntynyt Raumalla. Käytyään 5 luokkaa Rauman yhteislyseota hän siirtyi kouluopinnot päätettyään liikealalle palvelen aluksi Suomen Kenkä- ja Nahkatehdas Oy:ssä Korkeakoskella. V. 1925 hän siirtyi Högforsin Tehtaan palvelukseen osto-osastolle ja nimitettiin v. 1927 tehtaan ostopäälliköksi. Ostopäällikkö Nordberg on ollut 9 vuotta Karkkilan kauppalanvaltuuston jäsenenä ja useita vuosia kansakoulun johtokunnan puheenjohtajana. Hän otti osaa vapaussotaan Satakunnan rintamalla ja talvisotaan Kannaksella.

Oskar Niemi.

Rudolf Henell.

Onni Nordberg.

Kaarlo Vainio.

Ella Vehmanen.

Irja Frisk.

Gustav Lindholm.

50-VUOTIAITA

Emalinpolttaja Kaarlo Vihtori Vainio emalilaitokselta 7. 3. 57. Hän on syntynyt Pusulassa. Tehtaan työhön valimoon hän tuli 9. 2. 34 oltuaan kuitenkin jo sitä ennen yhtiön metsä- ja maataloustöissä. Emalilaitokselle hän siirtyi 28. 5. 52.

Pakkaaja Ella Emilia Vehmanen emalilaitokselta 24. 3. 57. Hän on syntynyt Pyhäjärvellä ja ollut tehtaan työssä useaan otteeseen, mm. valimossa ja keernaosastolla. 4. 11. 54 hän tuli vakinaisesti emalilaitokselle toimien emalitavaran pakkaajana.

Lastaaja Reino Johannes Tammelin sekatyöosastolta 27. 3. 57. Hän on syntynyt Pyhäjärvellä. Tehtaan työhön hän tuli 1. 11. 34 valimoon. V. 1938 hän siirtyi muualle työhön, mutta palasi kuitenkin 25. 2. 52 sekatyöosastolle.

Siivoaja Irja Cesilia Frisk emalilaitokselta 31. 3. 57. Hän on syntynyt Helsingissä. Tehtaan työhön hän tuli 14. 8. 51.

Myyntipäällikkö Gustaf Johannes Lindholm 5. 4. 57. Hän on syntynyt Iitissä. Ylioppilastutkinnon suorittuaan hän kävi ruotsalaisen kauppa- ja koulun valmistuen dipl.ekonomiksi. Tietojaan kauppalisella alalla hän on täydentänyt lukuisilla ulkomaisilla opintomatkoilla ja alan kursseilla, mm. Lontoossa. Myyntipäällikkö Lindholm toimi vuosina 1929—33 Aug. Eklöf Oy:n Haikan tehtaan konttorissa. Sieltä hän v. 1933 siirtyi Oy Wilh. Schauman'in kotimaisen myyntiosaston päälliköksi. Puutalo Oy:n osto-osaston päällikkönä hän toimi v. 1941—46 ja siirtyi

viimeksi mainittuna vuonna Sopenkorpi Oy:n ja Harjavalta Oy:n perustaman yhteisen Sohava Oy-nimisen myyntikonttorin toimitusjohtajaksi. Kun konttori v. 1948 lopetti toimintansa, hän siirtyi Oy Alex Rudbäck AB:n palvelukseen. Högforsin Tehtaan myyntipäälliköksi hän tuli maaliskuun 15. p:nä 1949.

Työnjohtaja Viljo Valter Seppälä valimosta 15. 4. 57. Hän on syntynyt Lopella. Tehtaan työhön hän tuli 18. 5. 28 valimoon. V. 1947 hänet nimitettiin työnjohtajaksi valimoon.

Levyttävä Tarmo Raitis Saarto kattilaosastolta 15. 4. 57. Hän on syntynyt Forssassa. Työhön tehtaan valimoon hän tuli 29. 10. 37 ja siirtyi v. 1938 konepajan puolelle, missä nykyisin työskentelee kattiloitten levyttäjänä kattilaosastolla.

Panostaja Uno Valdemar Lahti rautasulattamosta 21. 4. 57. Hän on syntynyt Pusulassa. Tehtaan työhön hän tuli 21. 1. 54.

HYVINKÄÄN—KARKKILAN RAUTATIE

70-VUOTIAS

Ratavartija Otto Stenfors Kytäjällä 23. 4. 57. Hän tuli kamariherra Linderin palvelukseen 10. 3. 1909 ja työskenteli aluksi Kytäjän sahalla kanttisahurina ja sahanasettajana. Marraskuussa 1915 hän aloitti rautatiellä ratatyömiehenä ja nimitettiin ratavartijaksi 1. 5. 1918. Hän on kuulunut kirkkovoituustoon ja osuuskaupan hallintoon.

Viljo Seppälä.

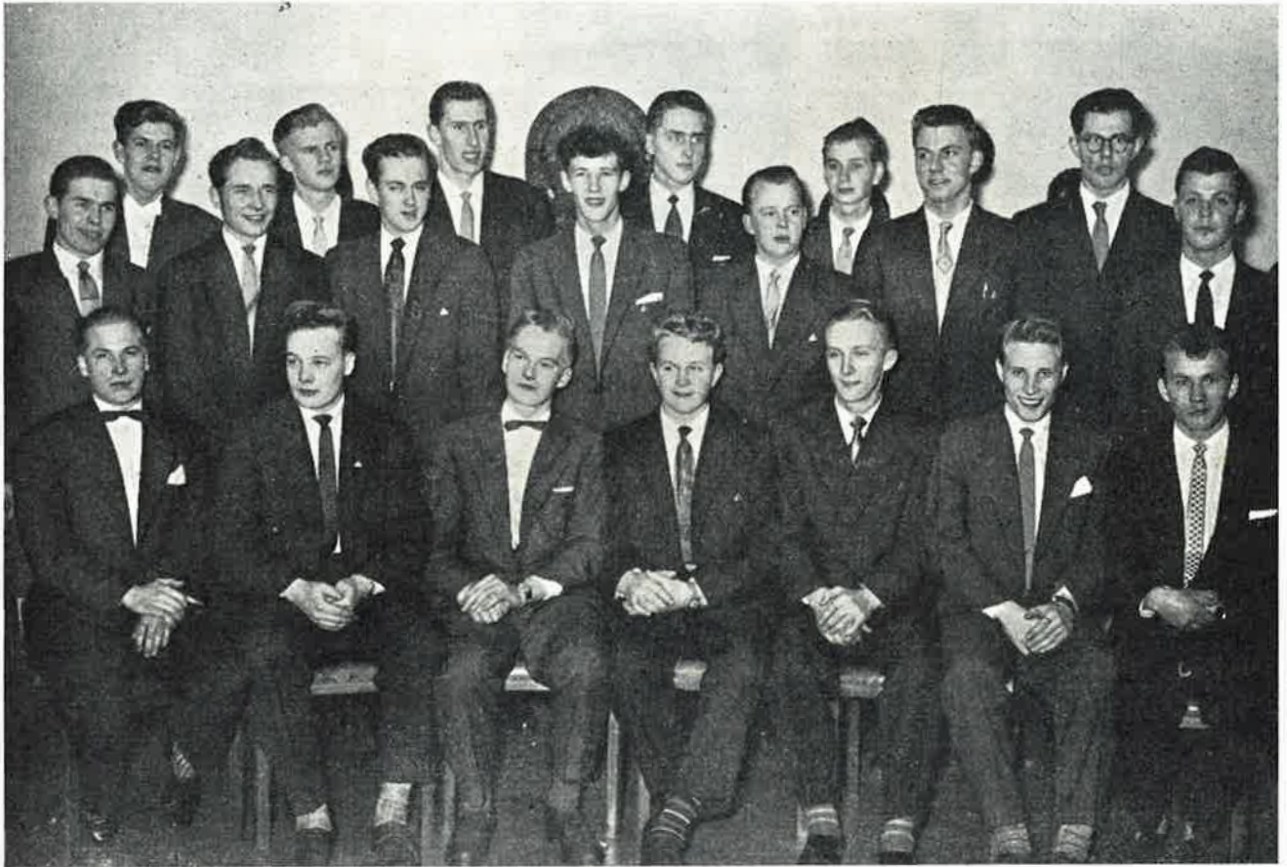
Tarmo Saarto.

Uno Lahti.

Otto Stenfors.

Högforsin Tehtaan Konepajakoulusta valmistunut jälleen 20 uutta ammattimestä

Högforsin Tehtaan Konepajakoulu täyttää tänä vuonna jo viisitoista vuotta ja joulukuun 15. päivänä jaettiin yhdennentoista kerran koulunsa päättäneille päästökirjat. Tällä kertaa sai 20 uutta ammattimestä opiskelunsa päätökseen. Nykyisin otetaan kouluun oppilaat sen ikäisinä, että heille on koulunkäynnin aikana haettava lykkäystä asevelvollisuuden suorittamiseksi vasta opiskelunsa päätettyään, joten iänkin puolesta oppilaat ovat kelpollisia saamaan ammattimiesnimityksen, semminkin kun jokainen heistä on jo viimeisen eli neljännen oppivuotensa aikana suorittanut harjoittelutyöpalveluksensa tehtaan varsinaisena työntekijänä ja voi näin ollen siirtyä koulunsa päätettyään jatkamaan työtään ammattimiehenä.

Päättäjäistilaisuudessa oli tehtaan seuratalon avara juhlasali täynnä ammattikasvatuksesta kiinnostunutta

yleisöä, oppilaiden omaisia, tehtaan johdon ja työntekijäin edustajia sekä entisiä oppilaita. Tehtaan torvisoittokunnan esitettyä työnjohtaja A. Nygrenin johdolla alkusoiton piti koulun rehtori, insinööri T. Nissinen puheen. Lausuttuaan läsnäolijat tervetulleiksi hän kosketteli ammattikasvatuksen nykyistä asemaa maassamme. Ammattikoulujen vähälukuisuuden takia jää vuosittain noin 60.000 nuorta ilman ammattiopetusta, sillä ammattikouluihin voidaan ottaa vain 15.000—17.000 oppilasta. Kun esim. konepajateollisuudessa uusien ammattimiesten tarve on vuosittain yli 25.000, niin huomataan, että vajaus on suuri. Siihen vaikuttavat useat tekijät, mm. se, ettei valtion varoja riitä uusien ammattikoulutalojen rakentamiseen ja että ammattikasvatusjärjestelmä koko maa huomioon ottaen on puutteellinen. Ilolla voidaan

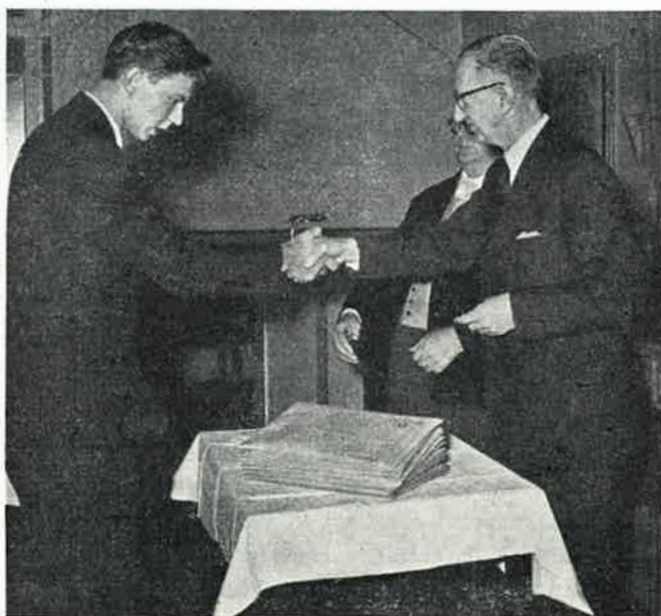
kuitenkin todeta, että viime aikoina on sekä opetusministeriön että kauppa- ja teollisuusministeriön ammattikasvatusosaston taholta kiinnitetty entistä suurempaa huomiota ammatinvalinnan ohjauksen ja ammattikoulutuksen tehostamiseen. Tällä hetkellä on maassamme vain seitsemässä kunnassa järjestetty vakinaisilla toimenhaltijoilla hoidettu ammatinvalinnan ohjaus. Niissä monissa maalaiskunnissa, joissa ei ole lainkaan teollisuutta, on maaltapako seurauksena ammattikasvatuksen laiminlyömisestä. Ja sitähän tarvitaan muitakin ammatteja eikä vain teollisuutta varten. Kuten mainittu, on ammattikouluista nykyisin huutava puute, mutta vielä valtavammaksi se tulee, kun ns. suuret ikäluokat 3—4 vuoden kuluttua tulevat ammattikouluikään. Jo tuotannon kohottamisen kannalta on tällä seikalla varsin suuri merkitys. Lopuksi rehtori Nissinen mainitsi, että Högforsin Tehtaan Konepajakoulun opetusohjelma on niin suunniteltu, että koulu pystyisi palvelemaan koko tehdasta kasvattamalla mahdollisimman päteviä

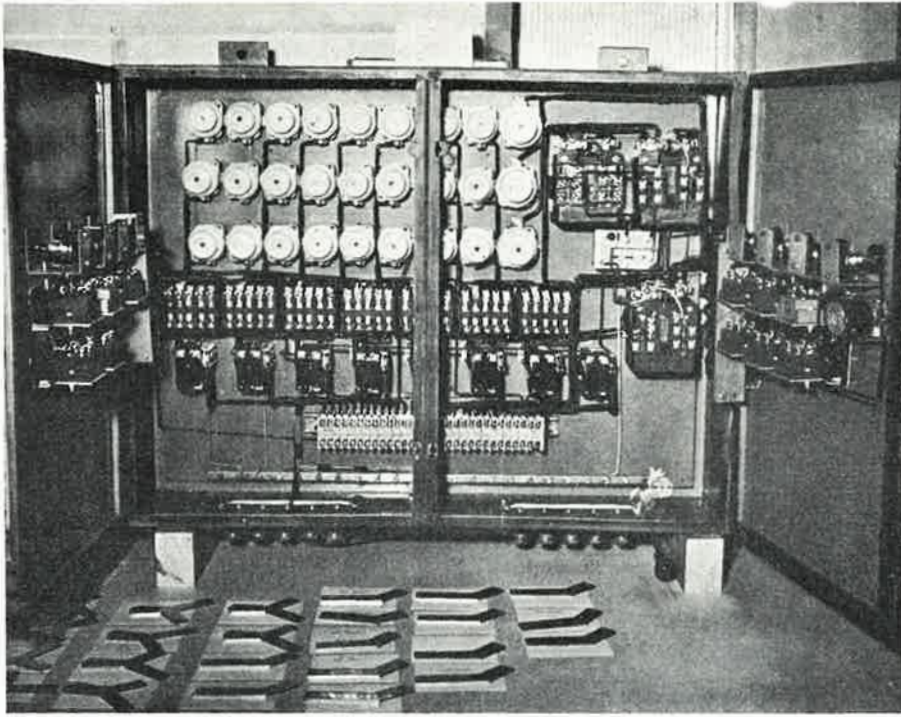
ammattimiehiä. Puheen päätyttyä esittivät koulun I ja II luokan oppilaat kohtauksen Kiven ”Seitsemästä veljeksestä”. Sen oli ohjannut liikuntaneuvoja Leo Savolainen. Sitten sai puheenvuoron oppilaskunnan edustaja Veli Koski, joka korosti koulun merkitystä tietojen ja taitojen jakajana ja kohdisti sitten muutamia velvoittavia sanoja kouluun vielä jääville. Lopuksi hän esitti oppilaskunnan puolesta kiitokset vuorineuvos Arppelle ja koulun johtokunnan puheenjohtajalle, yli-insinööri Alanderille siitä, että tehdas ylläpitää tällaista koulua, ja kiitti myös rehtoria sekä opettajakuntaa. Ohjelmassa seurasi sitten I luokan oppilaitten esittämää vapaaliikevoimistelua sekä II ja III luokan oppilaitten humoristinen ”kansantänhu”. Esityksiä johti liikuntaneuvoja Savolainen ja säesti oppilas Vilho Nikander.

Kohokohdaksi muodostui kuten aina päästötodistusten, ammattipätevyyskirjojen ja näytetöistä saatujen kunniakirjojen sekä stipendien jako 20:lle uudelle ammattimiehelle. Jaon suoritti yli-insinööri Alander

Viereisellä sivulla vastavalmistuneet ammattimiehet vasemmalta lukien: eturivissä valimoasentaja Matti Lindqvist, putkiasentaja Allan Hovilainen, malliviilaaaja-maakaavaaja Pertti Mäkilä, valimoasentaja Esko Vehmanen, piirroittaja-hitsaaja Kaino Ruoho, sähköasentaja Matti Oksanen ja sorvaaja Veli Pihlavisto; keskirivissä malliviilaaaja Voldi Voronoff, maakaavaaja Matti Laitinen, työkalujyrsijä Timo Koppanen, sorvaaja Tuomo Tuominen, sähköasentaja Reijo Kilpiö, työkaluviilaaaja Heikki Johansson ja maakaavaaja Reijo Erola; takarivissä putkiasentaja Markku Salmi, ohutlevyseppä Erpo Hietaketo, viilaaaja-hitsaaja Sulo Mäntylä, jyrsijä Veli Koski, sorvaaja-viilaaaja Esko Rauta ja mallipuuseppä Alpo Isaksson.

Alla: Koulun johtokunnan puheenjohtaja, yli-insinööri E. Alander ojentaa päästötodistuksen parhaan keskiarvon teoreettisissa aineissa saaneelle ohutlevyseppä Erpo Hietakedolle (vasemmanpuoleisessa kuvassa) ja koulun työnopettajien parhaiten kehittyneeksi ammattimieheksi arvostelemalle työkaluviilaaajaoppilas Heikki Johanssonille. Taustalla koulun rehtori, insinööri T. Nissinen.

Sähköasentajaoppilas Reijo Kilpiön näytetyö, lämpökeskuksen vesipumppujen sähköohjauskaapin kytkinkaava asennustöineen, josta hän sai korkeimman mahdollisen pistemäärän ja kunniakirjan.

rehtori Nissisen avustamana, minkä jälkeen ensin mainittu piti lopettajaispuheen ja kiitti koulun rehtoria ja opettajakuntaa sekä eri osastojen insinöörejä ja työnjohtajia hyvästä yhteistyöstä koulun hyväksi. Lopuksi seurasi kahvitarjoilu ja sen päätyttyä siirryttiin tutustumaan oppilastöiden sekä työnäytteiden näyttelyyn.

NÄYTETYÖT

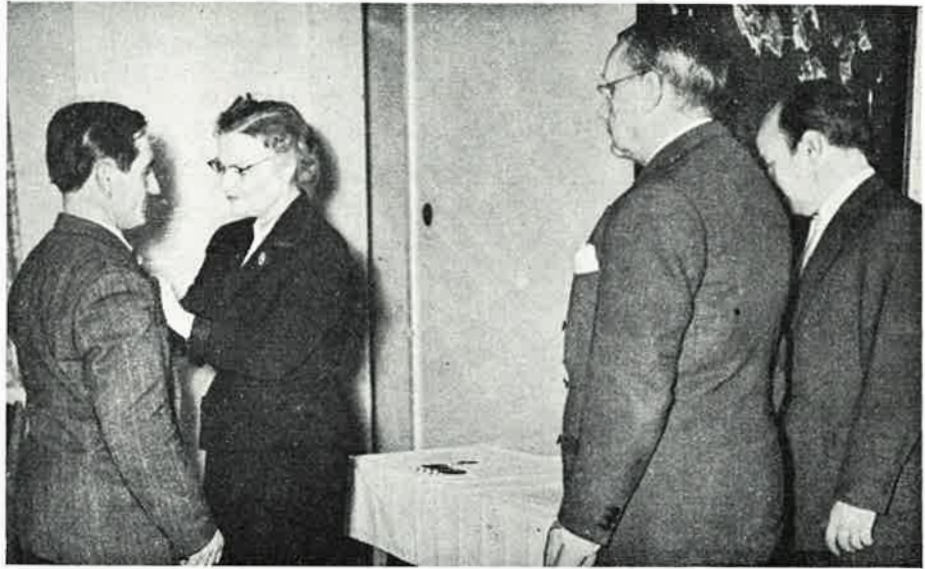
Näyttelyssä kiinnittivät erityistä huomiota neljännen luokan oppilaitten näytetyöt. Niistä mainittakoon sähköasentajaoppilas Reijo Kilpiön suuritöinen ja melkoista ammattitaitoa vaativa työ, lämpökeskuksen vesipumppujen sähköohjauskaapin kytkinkaava asennustöineen. Aikaa siihen oli kulunut 79 tuntia. Putki-asentajaoppilailta Allan Hovilaisella ja Markku Salmella oli yhteisenä näytetyönään emalitehtaan henkilökunnan huoltolan putki- ym. varusteiden asennustyöt, johon edellinen oli käyttänyt 248 ja jälkimmäinen 244 työtuntia. Jyrsijäoppilas Veli Koski oli valmistanut piirrostustyöhön erikoispiirtojalan noniusmittaimineen tarvitien siihen aikaa 120 tuntia. Piirroittaja-hitsaajaoppilas Kaino Ruoho oli tehnyt 800 kg:n U-mallisen sulan raudan kuljetuksen (75 tuntia), sorvaajaoppilas Veli Pihlavisto mekaanisen nosturin (60 tuntia), työkalujyrsijäoppilas Timo Koppanen koneruuvipuristimen (86 tuntia) ja valimo-

asentajaoppilas Esko Vehmanen kaavauskoneen täyskorjauksen sekä hitsaustaidon näytteenä 60 työtuntia vaatineet hitsauskärryn kuulalaakereilla varustetut pyöräparit. Näytetyöt olivat erittäin korkeatasoisia ja miltei kaikista niistä olikin annettu korkein pistemäärä.

RUNSAASTI PYRKIJÖITÄ KOULUUN

Konepajakoulun aloittaessa 15:nnen lukuvuotensa otettiin kouluun 25 oppilasta ensimmäiselle luokalle ja 4 toiselle luokalle. Pyrkijöitä oli jälleen varsin runsaasti, nimittäin 197. Heistä oli 23 Karkkilasta, 41 lähipitäjistä ja 133 muualta Suomesta, aina Kuusamosta saakka. Valimolinjalle pyrki 17, mutta heidän joukossaan ei ollut ainoatakaan karkkilalaista eikä ketään lähipitäjistäkään, konepajalinjalle pyrkijöitä oli 141, useimmilla heistä toivomuksena päästä sähköosastolle, ja 39 hakijaa ei maininnut linjasta mitään, sillä pääasiana heillä oli päästä kouluun mille linjalle tahansa. Vaikka ilmoituksissa oli mainittu, että kouluun otetaan 16—18-vuotiaita nuorukaisia, oli hakijoista 40 alle mainitun iän ja 43 yli sen. Pohjakoulutukseen nähden oli vaatimuksena vähintään kansakoulun päästökirjan omaaminen ja 80:lla hakijalla olikin sellainen. Viisi oli käynyt 7 luokkaa kansakoulua, 6 2-vuotisen valmistavan ammattikoulun, 27 1—3 luokkaa oppikoulua ja 42 keskikoulun.

Sahuri Joonas Ritola saa ansiomerkin, jonka hänen rintaansa kiinnittää rouva Weckman.

25-VUOTISANSIOMERKKEJÄ

Hallan kerholla suoritettiin tammikuun 13. päivänä perinteellinen ansiomerkkien jako niille työntekijöille, jotka viime vuoden aikana tulivat olleeksi 25 vuotta yhtiön palveluksessa. Sosiaalipäällikkö Eero Leppä esitti yhtiön puolesta tunnustuksen sanoja pitkän ja vakaan työsuhteen merkityksestä niin työnantajan kuin työntekijän kannalta. Majuri Weckman jakoi

tämän jälkeen kunniakirjat rouva Weckmanin kiinnittäessä yhtiön hopeamerkin kunniavieraiden rintaan. Kahvipöydän ääressä vietettiin rattoisa hetki, jonka kuluessa muisteltiin menneitä.

Kuvassa merkin saaneet vasemmalta lukien: Evert Kivelä, Oskar Tallniemi, Aune Sipilä, Toivo Mäntynen, Joonas Ritola, Paavo Lindström, Pentti Einio, Mikko Myyryläinen, Vilho Ahvenainen ja Aleksander Tarkiainen. Kuvasta puuttuvat Kalle Lonka, Ilmari Pakkanen ja Oskar Marttinen, jotka olivat estyneitä saapumasta tilaisuuteen.

HALLAN TEHTAAT

Kalle Laamanen.

MERKKI- PÄIVIÄ

Aksel Vihersalo.

Ilmari Heijari.

Vilho Ahvenainen.

Aleksanteri Kukkonen.

Uno Naukkarinen.

Mikko Koskinen

60-VUOTIAITA

Sekatyöläinen Alina Tuomainen 22.1.57. Hän on syntynyt Hiitolassa. Yhtiön palvelukseen hän tuli v. 1947 lautatarhalle kimpien latojaksi ja siirtyi v. 1955 sahalle, missä edelleenkin työskentelee.

Sekatyömies Kalle Laamanen 13.2.57. Hän on syntynyt Juvalla ja tullut v. 1938 lautatarhalle taaplaajaksi. V. 1948 hän siirtyi ulkotoimastolle.

Kattilahuoneen lämmittäjä Aksel Vihersalo 18.3.57. Hän on syntynyt Joutsassa. V. 1931 hän tuli Hallan sahalle sahuriksi ja siirtyi v. 1948 nykyiseen toimeensa.

Lajittelija Bruno Paasonen 30.3.57. Hän on syntynyt Kymissä. Ensimmäisen kerran hän tuli yhtiön palvelukseen v. 1919 kausityöhön lautatarhalle. Muutamien pienten katkojen jälkeen hän siirtyi v. 1941 sahalle lajittelijaksi.

Vartija Juho Rikhard Koskivirta 18.4.57. Hän on syntynyt Kymissä. Yhtiön palvelukseen hän tuli v. 1930 lautatarhalle lastaajaksi ja siirtyi v. 1951 siltavartijaksi.

50-VUOTIAITA

Työnjohtaja Ilmari Heijari 17.1.57. Hän on syntynyt Vehkalahdella ja tuli yhtiön palvelukseen ensimmäisen kerran v. 1919. Oltuaan välillä muutama vuoden poissa hän palasi v. 1924 takaisin työskennellen Hallan laivoissa. Palveltuaan sen jälkeen lautatarhalla hänet nimitettiin v. 1947 työnjohtajaksi.

Höyläämön mestari Oiva Hartikainen 27.1.57. Hän on syntynyt Kymissä. V. 1937 hän tuli työnjohtajaksi Hallan höyläämölle.

Kirvesmies Eino Korppas 27.1.57. Hän on syntynyt Pyhtäällä ja tuli v. 1955 rakennusosastolle kirvesmieheksi.

Lajittelija Oskar Tallniemi 28.1.57. Hän on syntynyt Haminassa. V. 1927 hän tuli sahalle kuormaajaksi ja siirtyi v. 1944 lajittelijaksi.

Kuormaaja Katri Reponen 3.2.57. Hän on syntynyt Voikkaalla. V. 1935 hän tuli sahalle päreitten vastaanottajaksi. Oltuaan välillä poissa hän palasi v. 1954 takaisin toimien nykyisin kuormaajana.

Lajittelija Armas Tani 24.2.57. Hän on syntynyt Kymissä. Yhtiön palvelukseen hän tuli v. 1922 lautatarhalle katontekijäksi ja siirtyi v. 1944 lajittelijaksi.

Sahuri Vilho Ahvenainen 27.3.57. Hän on syntynyt Pertunmaalla. V. 1935 hän tuli apusahuriksi ja siirtyi v. 1944 sahuriksi.

Kirvesmies Asser Olsen 28.3.57. Hän on syntynyt Kymissä. V. 1922 hän tuli lautatarhalle lajittelijaksi ja siirtyi v. 1956 rakennusosastolle kirvesmieheksi.

Autonkuljettaja Aleksanteri Kukkonen 5.4.57. Hän on syntynyt Impilahdella. V. 1937 hän tuli selluloosatehtaalle ja siirtyi v. 1941 auto-osastolle.

Taaplaaja Uno Naukkarinen 7.4.57. Hän on syntynyt Säamingissä ja tuli v. 1928 Hallan lautatarhalle taaplaajaksi. Työskenneltyään välillä muutama vuoden Jumalniemen lautatarhalla hän palasi takaisin Hallan lautatarhalle.

Kirvesmies Mikko Koskinen 27.4.57. Hän on syntynyt Harlussa ja tuli v. 1947 Hallaan kirvesmieheksi.

Vastavalmistuneet metsätekni-
köt Sippolan Metsä-
koulun kuistilla. Edessä
koulun johtaja, metsän-
hoitaja Eric Appelroth
(vas.) ja opettaja, metsän-
hoitaja Einari Valleala.

Uusia metsäteknikoita

Viime joulukuun 15. päivänä päättyi Sippolan Metsäkoulussa viides metsäteknikkokurssi. Kurssin kaikki 24 oppilasta saivat päästötodistuksen ja valmistuivat metsäteknikoiksi. Tähän mennessä koulun 10-vuotisen olemassaolon aikana on koulusta valmistunut jo 108 metsäteknikkoa, mitä määrää on pidettävä hyvänä saavutuksena. Tämän koulun ansiosta yhtiömme metsäosasto on saanut uutta vankoin perustiedoin varustettua nuorta metsämiespolvea, joka vaativassa käytännön tehtävässään on alkanut tehdä työtä sekä yhtiömme että koko metsätaloutemme hyväksi. Kun Sippolan Metsäkoulun opetusohjelmassa on lisäksi ollut lukuisia lyhytaikaisempia metsäalan täydennys- ja erikoiskursseja, on koulu hyvin vastannut odotuksia ja edistänyt tehokkaalla tavalla metsäalan ammattikasvatusta.

Viidennen metsäteknikkokurssin päättäjäistilaisuudessa oli koulun opettajiston ja oppilaskunnan ohella läsnä koulun johtokunnan puheenjohtaja, metsäneuvos Bj. Bützow, yhtiön molemmat ylimetsänhoitajat Harry Willman ja Rolf Arnkil, Metsäteknikojen Liiton edustajana metsäteknikko Toivo Mantere, Kymenlaakson Metsäteknikojen edustajana metsä-

tekniikko H. Raasakka ja useita metsäosaston metsänhoitajia ja virkailijoita.

Metsäneuvos Bützow lausui metsäkoulun johtokunnan puolesta läsnäolijat tervetulleiksi kohdistaan sitten sanansa vastavalmistuneille metsäteknikoille mainiten seuraavaa:

"Hyvät oppilaat! Teidän osaltanne tämä päivä on merkityksellinen. Pitkäaikainen, raskas koulutyö on nyt päätöksessä. Useat teistä ovat varmaankin pitkään odottaneet sitä hetkeä, jolloin pääsisitte koulun tarkkoihin muotoihin ja aikatauluihin sidotusta työskentelystä vapaampiin oloihin. Me toivomme vilpittömästi, että teidän toiveenne koulusta lähtiesänne itsekunkin osalta tulisivat täyttymään ja että te saisitte tuntea paitsi todellista työniloa myös itsenäisen toiminnan ja vapauden tuottamaa tyydytystä. Vapautta sanan täydellisessä muodossa kuitenkin on yhtä vähän koulun ulkopuolella kuin täällä koulussa. Päinvastoin voitaneen ehkä sanoa, että nykyinen yhteiskunta yhä enenevässä määrin riistää meiltä vapautemme ja karsinoi meidät jokaisen itsekullekin kuuluvalle paikalle yhteiskunnan päämäärien mukaisesti työskentelemään. Tärkeäksi tehtäväksenne jääkin varsinaista elämänuranne nyt aloittaessanne pyrkiä sopeutumaan yhteiskunnan piiriin itsekukin oman luonteenne mukaisesti, niin että te säilytätte vapaan ajattelun ja vapaan toiminnan järjestäytyneen yhteiskunnan meille kaikille asettamin rajoituksin.

Vas.: Viidennen metsätექnikkurssin päättäjätilaisuudesta.

Oikealla: Koulun johtokunnan puheenjohtaja, metsäneuvos Bj. Bützow puhumassa uusille metsätեknikoille.

Alla vasemmalta lukien: Koulun johtaja, metsänhoitaja Appelroth toteamassa koulutyön tuloksia.

Kurssin primus Olavi Hakkarainen luovuttaa kurssilaisten lahjana kiertokilven seuraavien kurssilaisten kilpailtavaksi.

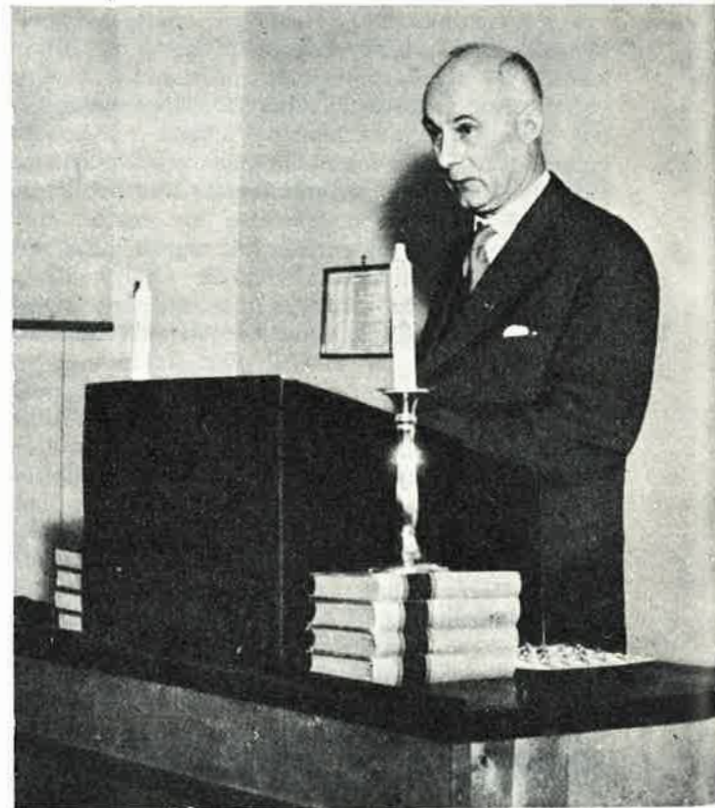
Metsätեknikko Toivo Mantere jakamassa sormuksia uusille metsätեknikoille.

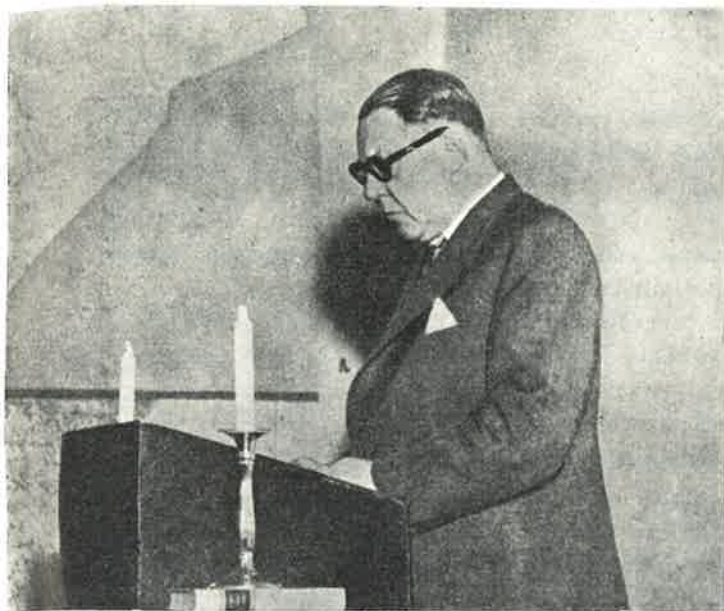
Jos yhteiskunta meidän vapauttamme rajoittaakin, metsä tekee sitä vielä suuremmassa määrin. Metsä on tosin pitkämielisempi ja kärsivällisempi, mutta se kuitenkin loppujen lopuksi peruuttamattomammin riistää meiltä työn ja toiminnan vapauden, jos sitä huonosti ja luonnonvastaisesti kohtelemme. Teille on täällä koulussa ja kentällä pitkän harjoittelunne aikana opetettu ne perustotuudet, jotka meidän on tunnettava voidaksemme oikealla tavalla metsää kohdella. Muistettava kuitenkin on, että metsä on osa elävää elämää, jota ei voida ohjata eikä hoitaa yksinomaan määrättyjen kaavojen ja ohjeitten mukaan, vaan jota ennen muuta on vilpittömästi rakastettava, ymmärrettävä ja hellävaroen kohteltava. Rinnan koulussamme annetun opetuksen kanssa teissä on tästä syystä pyritty kasvattamaan metsämieshenkeä ja täydentämään opintojanne määrätietoisesti herättämällä kiintymystä luontoon ja rakkautta metsiimme, joiden parissa te metsämiehen uran valittuanne suurimman osan ajastanne tulette viettämään ja joiden hyväksi te parhaimmat työvuotenne joudutte uhraamaan.

Haluan lopuksi lausua teille kiitokset siitä ahkeruudesta ja tunnollisuudesta sekä moitteettomasta käytöksestä, jota te koulussa ja sen ulkopuolella olette osoittaneet ja toivotan teille menestystä työssänne teidän nyt ryhtyessänne käytännössä toteuttamaan saamiinne tietoja ja taitoja." Lopuksi metsäneuvos Bützow kohdisti parhaat kiitöksensä myös opettajakunnalle.

Tämän jälkeen koulun johtaja, metsänhoitaja Eric Appelroth puhui kurssilaisille palauttaen mieliin monipuolisen opetussuunnitelman perusopetuskausiin, harjoitteluihin ja kertaus- sekä täydennysjaksoineen. "Niistä tuloksista, mihin tällä opetuksella on päästy, voidaan muodostaa luotettava käsitys vasta tuonnempana sen kypsyyden perusteella, jota te nyt valmistuvat oppilaat käytännön tehtävissänne tulette osoittamaan. Teihin kiinnitetään niin työn-

antajanne kuin koulummekin taholta suuria toiveita. Teidän odotetaan omaksuneen ne tiedon ja taidon perusteet, joita työnjohtotehtävissä toimivalta metsäammattimieheltä vaaditaan, ja tässä mielessä te kaikki, jotka nyt saatte päästötodistuksen tästä oppilaitoksesta, olette oikeutetut metsähallituksen helmikuun 3. päivänä 1955 antaman päätöksen mukaisesti käyttämään nimitystä metsätեknikko", puhuja mainitsi.

Puheen päätyttyä seurasi todistusten jako. Primukseksi tuli Olavi Hakkarainen keskiarvolla 8,94, toiseksi Teuvo Hyttinen ja kolmanneksi Hannu Keinänen samalla arvosanalla 8,83. Koko kurssin eri oppiaineiden keskiarvo oli 8,32 ja käytännöllisissä aineissa 9,12.

Vastavalmistuneiden metsäteknikkojen puolesta puhui kurssin primus Olavi Hakkarainen kohdistuen lämpimiä kiitoksen sanoja yhtiölle, metsä-

neuvos Bützowille ja koulun opettajistolle kurssilaisien saamasta erinomaisesta opetuksesta ja muista eduista, joista he metsäkoulun oppilaina olivat saaneet nauttia. He puolestaan koettavat tehdä tulevassa kenttätyössä parhaansa osoittautuakseen siten heille osoitetun luottamuksen arvoiksi. Reippaan puheensa yhteydessä hän lahjoitti kurssilaisien yhteisenä lahjana koululle kiertokilven kilpailtavaksi tulevien kurssilaisien kesken metsätaidossa. Kilpeen tullaan kaivertamaan kunkin kurssin metsätaitokilvan voittajan nimi.

Metsäteknikkojen Keskusliiton onnentoivotukset uusille metsäteknikoille esitti metsäteknikko Toivo Mantere. Samalla hän suoritti metsäteknikko H. Raasakan avustamana metsäteknikkojen sormusten jaon. Tämä juhlallinen toimitus oli Sippolan Metsäkoulun historiassa laatuaan ensimmäinen. Tämän jälkeen metsäneuvos Bützow, muut kutsuvieraat ja koulun opettajat onnittelivat nuoria metsämiehiä, ja päättäjäiskahvien aikana metsäneuvos Bützow ilmoitti koulunsa päättäneille heidän sijoituspaikkansa yhtiön metsäosaston laajalla työkentällä.

Kaikki seuraavat kurssin 24 oppilasta saivat päästötodistuksen ja valmistuivat metsäteknikoiksi: Olavi Hakkarainen, Teuvo Hyttinen, Hannu Keinänen, John Antas, Väinö Holm, Pauli Isohanni, Eino Kinnunen, Ensio Lahtinen, Erkki Miettinen, Kalevi Mitrunen, Heikki Muhonen, Pentti Mähönen, Jukka Mäkinen, Erkki Närhi, Reino Okkonen, Emil Pauninsalo, Olavi Penttinen, Martti Rantala, Niilo Relander, Kalevi Salminen, Sulo Salminen, Kauko Takainen, Aaro Vallin ja Ensio Ylä-Ojala.

TOIMITUKSEN TUOLILTA

Kansikuvamme esittää Kuusankosken ja koko Kymijoen uusinta siltaa, joka yhdistää Kuusaan ja Kymintehtaan kosken yläjuoksun puolella. Sillan valmistuminen merkitsi huomattavaa parannusta tehdasalueen liikenteessä ja teki samalla mahdolliseksi kokonaan uuden liikennejärjestelmän käyttööntöön ottamisen. Vaikka se mullisti aikaisemman vuosikymmenien aikana muokkautuneen käytännön melko radikaalisella tavalla, on siihen sopeuduttu ihmeteltävän hyvin. Se johtuu varmaan siitä, että järjestelmän välttämättömyys ja myös hyvät puolet on oivallettu. Joka tapauksessa kannattaa mielihyvin todeta, että liikennekysymyksiin aletaan nykyisin suhtautua ymmärtäväisesti. Taidamme vähitellen oppia arvostamaan sitä niin sanottua liikennekulttuuriakin.

Silta, jos mikään, on rakennettu käytännöllisiä tarkoituksia silmällä pitäen. Tavallisesti se yhdistää kaksi rantaa ja sitä pitkin voidaan vaivatta ylittää niiden välinen erottava vesieste. Mutta samalla siltaan saattaa liittyä arkkitehtoonisia kauneusarvoja ja se voi herättää meissä ihailua insinööritaitoa kohtaan. Monen suurkaupungin kuvassa sillalla on suorastaan hallitseva asema. Se valloittaa katsojan puhdaspiirteisillä linjoillaan, siinä on koristeellisuutta ja kaiken lisäksi se voi olla veistoksin somistettu. Sellainen silta kilpailee suosiossa ja maineessa juhlimpien julkisten rakennusten kanssa.

Meidän seutumme sillat eivät tietenkään ole tuollaisia taideteoksia. Ne ovat teräksen ja betonin asiallisen aikakauden ja pelkästään käytännön tarpeen sanelemia luomuksia, mutta oman vaikuttavan lisänsä nekin antavat kotiseutumme piirteisiin. Niinpä uusi siltamme on kaikessa yksinkertaisuudessaan ja jänteveydessään kaunis näky, uusi miellyttävä yksityiskohta jokimaisemassamme. Kun vielä tiedämme, että sitä rakennettaessa on käytetty uudenaikaista rakennustapaa, on sekin omiaan lisäämään tämän sillan mielenkiintoa.

Mutta tämä silta on lahjoittanut meille vielä muutakin kuin hyvän kulkuyhteyden ja mieliinpainuvan lisäpiirteen seutumme kuvastoon. Se tarjoaa meille aivan harvinaisen näköalapaikan. Mistäpä hyvä Kuusankoskemme näyttäisi kauniimmalta kuin juuri tältä sillalta. Näemme tehtaast aivan uudelta taholta. Niiden suuruus tulee sillalta katsottuna entistä massiivisempaan esille. Ja entäs itse jokimaisema. Luulisimme, että se kilpailee Kymijoen kauneimman näkymän arvosta. Siinä on rantaviivojen kaarevuutta, avaruutta, vaihtelevuutta ja koko maisemalla on hoidettu leima, kuitenkin niin, ettei luonnonvaraisuuden tuntua ole siitä karkoitettu.

Mutta annetaanpa ajan kulu. Kunhan uuden sillan tienoot ovat näyttäytyneet meille kevät- ja kesäasuissaan, niin palataanpa uudelleen asiaan.

T u o m o

Ansioerkkejä metsämiehille

Sippolan metsäkoulun johtaja, metsänhoitaja Appelroth järjesti 13. 1. 57 kodissaan juhlatilaisuuden, jossa hän rouva Vallealan avustamana jakoi yhtiön 25-vuotisansiomerkit työmies Kalle Kuritulle ja työmies Oiva Nikkiselle.

Heinolassa 13. 1. 57 järjestetyssä tilaisuudessa jakivat aluemetsänhoitaja J. Niinikoski, konttoripäällikkö E. Berglund ja piiriesimies M. Vinnola ansiomerkit 25-vuotisesta palveluksesta seuraaville Päijänteen hoitoalueessa toimiville henkilöille: työnjohtaja Toivo Ahonen, työnjohtaja Frans Raitahalmel, metsätyömies Onni Lehtinen ja metsätyömies Eemeli Salminen.

Savonlinnassa loppiaisena järjestetyssä tilaisuudessa jakoi aluemetsänhoitaja E. Wäätäinen rouva Annikki

Wäätäisen avustamana 25-vuotisansiomerkit metsätyömies Antti Kuutille ja metsätyömies Emil Simpaselle Saimaan hoitoalueesta.

Piirityönjohtaja E. Jauhaisen kodissa Keiteleellä 9. 1. 57 järjestetyssä tilaisuudessa luovuttivat aluemetsänhoitaja K. Niskanen ja piiriesimies J. Hermaala 25-vuotisansiomerkin aputyönjohtaja Ernesti Saastamoiselle Savon hoitoalueesta.

Metsätyömies Viljam Koljoselle myönnetyn 25-vuotisansiomerkin luovuttivat Kuopion hoitoalueen aluemetsänhoitaja N. Bützow ja piiriesimies E. Karsalo piirityönjohtaja E. Kimarin kodissa Kurkimäellä 7. 1. 57 järjestetyssä tilaisuudessa.

Kajaanissa 12. 1. 57 järjestetyssä juhlatilaisuudessa jakoi aluemetsänhoitaja H. Söderlund ansiomerkit 25-vuotisesta palveluksesta seuraaville Kainuun hoitoalueen metsätyömiehille: Kalle Halonen, Einar Halonen ja Mikko Jokinen.

